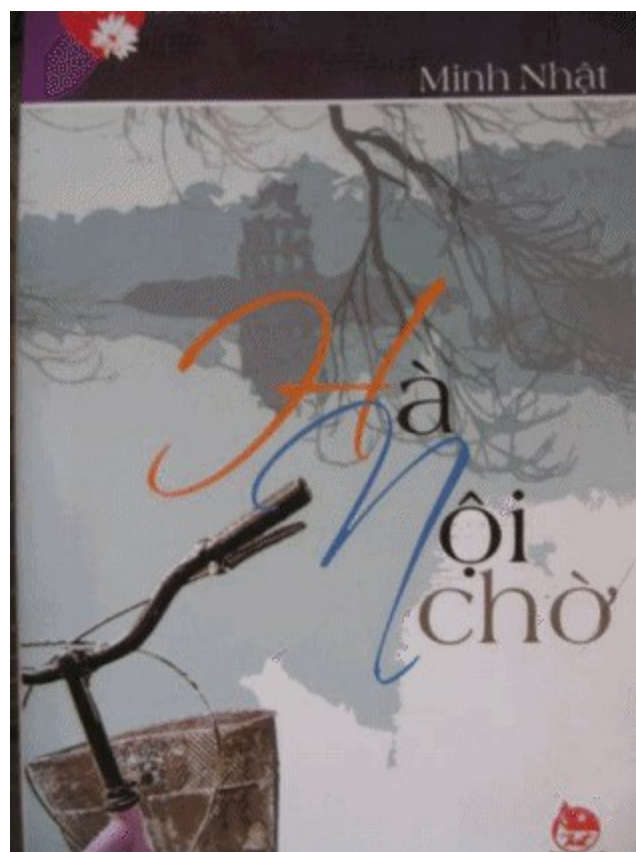

Minh Nhật

Phà Đội chờ

Thông tin sách

Tên truyện : Hà Nội chờ
Tác giả : Minh Nhật
Thể loại : Văn học trong nước
Nhà xuất bản : Kim Đồng
Tủ sách : Tuổi Mới Lớn
Ngày xuất bản : Quý II/2007
Số trang : 126
Kích thước : 11,3 x 17,6 cm
Hình thức bìa : Bìa mềm
Giá bìa : 8.500 VNĐ

Đánh máy (TVE): meomatlon

Soát chính tả (TVE): meomatlon

Chuyển sang ebook (TVE): meomatlon

Ngày hoàn thành: 23/ 09/2010

<http://e-thuvien.com>

<http://tieulun.hopto.org>

Mục Lục

Trò chơi đuổi bắt
Những ngón tay trong mưa
Những ngày như thế
Những ngày mưa lạ
Lan can ngày mưa
Khúc guitar đang dở
Hoàng hôn bất tử
Cỏ mềm
Café yêu
Bắt đầu một kết thúc
Bản giao hưởng không mùa
Hà nội chờ
Trò chơi đuổi bắt

Tặng Lil

Hộp dâu

Duy đi lại trước cửa của shop Seventyseven Street rất lâu, cậu muốn bước vào và nói chuyện với Tanny, nhưng dường như có điều gì đó tựa thể một trăm cái kẹo cao su cứ dính chặt chân cậu lại. Hôm nay thật là một ngày thảm với Duy khi cậu kết thúc môn thi giữa kỳ trong một trạng thái không được suôn sẻ như mong đợi, và khả năng dành học bổng cho kỳ sau trở nên mong manh. Dồn hết tiền còn lại trong túi mua hộp dâu thật to, Duy tìm đến nơi Tanny làm với hy vọng làm cho một ngày bớt hồng. Không dễ để mò ra nơi cô làm part-time, nhưng cậu không đủ can đảm để bước vào. Và cậu cũng chẳng biết phải nói gì và Tanny có thích ăn dâu không nữa, chẳng lẽ nói: “Này bạn, tôi vừa thi rất ngu một môn, bây giờ để giải đen hãy đi ra ngoài ăn dâu cùng tôi!”. Nghe thật ngốc nghếch!

Tanny học cùng trường với Duy, giữa muôn vàn những cô nàng make up điên cuồng, ăn mặc điệu đà, cử chỉ hoàn hảo thì những nét thanh tú, tự nhiên và giản dị của Tanny đã làm Duy chết đứng ngay từ buổi đầu nhìn thấy. Từ khi đi du học, Duy chưa từng thích một cô gái nước ngoài nào, nhưng, dù chỉ vài lần cậu lướt lướt thấy Tanny trên cùng chuyến tàu, cậu hoàn toàn bị choáng ngợp bởi cách cô mỉm cười.

Những cây thông Noel nho nhỏ đang được bày ra khắp cửa hàng, dây trắng đỏ treo vắt qua vắt lại trên trần, những mái nhà trắng tràn ngập đường, dường như ở đây người ta có vẻ thích màu trắng. Duy thích màu lam và đỏ. Phố Hongkong nhộn nhịp khi những cửa hiệu bắt đầu sáng đèn – báo hiệu đã đến giờ tiêu tiền và long rong. Duy nhớ lúc nó rời cửa hàng, bản nhạc mà Seventyseven Street đang bật là Where'd you go của Fort Minor, bản nhạc yêu thích của cậu. Cậu bước nhanh về nhà, tay cầm hộp dâu.

Người cùng sở thích

Tanny đứng trong cửa hàng, giới thiệu đồ cho khách, vừa có một đợt hàng mới về nên cô phải bò ra để xếp, lọc và làm giá đồ. Chừng chín giờ, thấy một chàng trai đứng ở phía ngoài cửa kính, dáng người cao và gầy, mái tóc hơi rối và mặc một chiếc áo màu đỏ, quanh

quần rồi thì thoáng nhìn vào trong, cửa hàng có rất nhiều gương nên Tanny có thể nhìn thấy cậu từ mọi góc mà không cần ngược lên, kỹ năng nhìn người khác qua gương đã trở thành quen thuộc với tất cả nhân viên trông hàng. Qua cửa sổ nhỏ xíu ở góc, Tanny nhìn thấy phố đã bắt đầu lạnh, cảm giác vậy. Ở Hongkong dường như ai cũng nhìn thấy và nghe thấy cái lạnh cả, nhất là thời điểm của một năm đang ngán lại. Tanny liếc chàng trai ngoài cửa hiệu, hình như anh ta định làm một điều gì đó và đang suy nghĩ, cô đã thấy khuôn mặt này ở đâu đó, cái mũi cao và đôi mắt hơi trĩu xuống. Tanny đi vào máy tính, chỉnh sang Fort Minor, mỗi khi thấy mình quá bận rộn, cô thường bật nhạc của Fort, tự nhủ còn có những người bận rộn hơn. Khi quay ra thì chàng trai đã đi mất.

Hôm nay quả là một ngày nhảm nhí, cô nhận được thông báo giảm lương tháng sau cho tất cả nhân viên part time của cửa hàng. Thế mới thấy, trong mọi loại công việc, kể cả bạn chú tâm hay chăm chỉ, mọi thứ không hẳn sẽ tốt. Tanny rời khỏi cửa hàng khi hết ca, cảm tai nghe lên và lòi trong túi ra một hộp dâu, vừa đi vừa nhấm nháp. Cô vẫn nghĩ chàng trai nào tặng dâu tây cho cô trong buổi gặp đầu tiên thì nhất định sẽ giành được trái tim cô.

Một triết lý cũ

Khi Gent về đến nhà, đầu óc cậu vẫn còn tràn đầy hứng khởi sau trận ác chiến KTV với lũ bạn, quả là sự xả hơi thích đáng sau kỳ học âm i. Cậu đẩy cửa vào, thấy Duy ngồi ở phòng khách, vẻ mặt đăm chiêu và u sầu như thể đang tìm sự bình yên trong cái chậu cá vàng trước mặt, hoặc là đang ăn năn về việc tuần trước không nhớ thay nước, khiến cho em cá gầy xẹp đi đến vài chục mg! Gent vớt cái túi, ngồi dựa xuống ghế, nhìn Duy: “Hey guy, mình sẽ vỗ béo con cá mà!”. Ngược lên sau câu đùa của đứa bạn, vẻ mặt Duy như bị táo rơi vào đầu mà chưa phát minh ra được gì. Gent nhìn hộp dâu trên bàn: “Bạn mua đây ă?”. “Ăn đi” – Duy hờ hững. Gent lắc đầu, ướm át: “Không, dâu chỉ dành cho những người sống và chờ đợi một điều gì đó kỳ quặc cho tương lai, lấp đầy cảm giác hài lòng và thỏa mãn với bản thân, ít ra là tự tin”. Câu nói xét đoán vô nghĩa của Gent khiến Duy mỉm cười, nó ngã ra sau ghế: “Này Gent, có khi nào bạn không làm được một thứ vì bạn nghĩ quá nhiều vì nó không?”. Gent trả lời: “Có đấy, và thường là như thế, khi người ta nghĩ nhiều về một thứ, thường thì người ta không bao giờ làm được” – Nó ngừng lại một tí, rồi xoa xoa cằm: “Nhưng tốt nhất bạn đừng như thế, có câu “một chàng trai nghĩ nhiều quá thì sẽ trở thành gay!”

Duy phá lên cười: “Thế còn nghĩ về một cô gái?”. Gent nhún vai: “Thì chấm dứt tình trạng nghĩ và nói cho nàng rằng bạn đang nghĩ nhiều về nàng!”. Duy gật gù, trầm ngâm: “Mà bạn không hỏi tớ là có chuyện gì ă?”. Gent mỉm cười: “À không, nếu hỏi thế, tức là tớ đang nghĩ quá nhiều!”

Hành động âm ương

Chẳng mấy khi Duy đi trên những phố Trung Quốc, cậu không thích thứ ngôn ngữ này mặc dù cậu nói được một chút tiếng Quảng Đông. Cậu đang lang thang một cách nhàn nhã, trên phố dọc những lồng đèn đỏ rực, ít ra ở đây có màu đỏ, cậu tự nhủ như thế. Duy đã thưởng thức hết hộp dâu một mình và không có cảm giác muốn mua hộp khác. Hôm nay là giáng sinh, cậu sẽ tìm một thứ gì đấy khác để tặng Tanny, vì hộp dâu coi như thất bại. Chỉ chút sau cậu tìm được một quyển sách dạy về cách làm sao ngủ rất ít nhưng vẫn đủ sức khỏe. “Thật thích thú vì như thế sẽ dôi thêm ra thời gian dành cho các việc khác”.

Trời không mưa đủ to để làm người ta phải trú nhưng lịch rích và làm ướt đầu,

Duy tạt vào một cửa hiệu nhỏ ở lề đường bên trái, nơi những cơn gió mạnh đang thổi tung cả bạt và làm cho những chiếc chuông gió treo ở quầy kêu leng keng. Cậu hỏi mua một con búp bê gỗ có vẽ hình một cô gái không cười nhưng có nét mặt rất tươi, nghĩ sẽ gửi về cho đứa em ở nhà, con bé vẫn ở tuổi thích thú và hài lòng với những thứ ít thực tế. Duy trả tiền rồi cầm mấy xu lẻ bỏ vào hộp của một người đàn ông mù đang chơi đàn bên ở lề đường, Duy vốn không ưa những người xin tiền vì cậu nghĩ nghèo thì cũng từ không cố gắng mà ra, nhưng nó thương người làm nghệ thuật, bất kể theo cách nào. Duy đặt xu vào hộp không gây ra tiếng động rồi bước đi. Không hiểu sao, khi đã rời khỏi khu chợ mà không mua thêm gì, cậu vẫn cảm thấy có điều gì không ổn, dường như là lãng quên một thứ gì đó. Nhớ lại câu nói của Gent, Duy tự nhủ không nghĩ quá nhiều, chỉ cần cầm cái quyển sách đến thẳng chỗ Tanny làm và tặng cô, nói rằng hình ảnh cô đang dần lấp đầy suy nghĩ của cậu.

Bản nhạc

Tanny khoác cái áo màu lam lên vì trời có vẻ gió hơn. Hôm nay cô quyết định nghỉ việc tại Seventyseven, cũng đã đến lúc rời bỏ trạng thái yên ổn thường có và bắt đầu làm một cái gì khác, công việc ở shop trở nên tẻ nhạt khi cảm giác bị vắt kiệt sức lực ngày càng tràn ngập và lương thì chẳng bao nhiêu. “Mình mà ôm một cái thì tiền thuốc quá cả hai tuần lương”, cô nhủ thầm. Tốt hơn hết là dừng nó lại và tìm cái gì đó cho mình, hơi ấm trong mùa đông lạnh lẽo này chẳng hạn. Cô đã miệt mài làm việc và học quá lâu để quên mất cần yêu thương và được yêu thương... Rẽ vào khu Trung Quốc, Tanny tản bộ tìm một thứ gì đó mà bản thân cũng không biết là thứ gì. Giáng sinh chỉ còn tính bằng giờ và có vẻ như không khí mua bán ở đây ngày càng náo nhiệt, dù Tanny cảm thấy xa lạ hoàn toàn với dòng người đi như cướp thời gian. Chợt giữa sự ồn ã của khu chợ, cô nghe thấy tiếng đàn. Quanh quẩn nhìn, Tanny hướng mắt về phía một người đàn ông mù đang dạo đi dạo lại một đoạn beat trong Where’d you go. “Dẫu sao, đây cũng là bản nhạc ưa thích của mình”, cô nghĩ, vừa móc xu vừa tiến tới phía người nghệ sĩ. Khi chuẩn bị bỏ tiền vào hộp, cô chợt thấy dưới chân mình là một cái ví màu xanh lam, ai đó đã đánh rơi, giữa dòng người vẫn trôi đi nườm nượp, cái ví nằm lại mà không ai hay thấy, như là chờ đợi cô nhặt lên.

Giáng sinh

Thảm hại! Không còn gì làm Duy cảm thấy có thể bực bội và chán ngán hơn, khi ra tới tàu điện ngầm cậu mới phát hiện ra mình đã đánh rơi ví, mà nó không định hình được là đã đánh rơi ở đâu. Duy có thói quen để ví ở túi ngay cạnh sườn, vì thế cậu đoán là khi cúi xuống để bỏ xu vào hộp, cái ví đã rơi ra mà nó không hề hay biết. Vòng lại tìm nhưng không thấy, vừa rửa thầm đứa nào đã vớ bỏ, vừa tự an ủi mình là luôn bỏ hết giấy tờ ở nhà. Và ít nhất chỉ cần tặng được quyển sách cho Tanny, còn cậu không kỳ vọng sẽ mời cô đi chơi đêm Noel, nhờ cô có bạn trai thì sao, mà cậu thì cũng chẳng còn đồng nào. Cậu đến shop nơi Tanny part-time và nhận được cái nhìn xía xói của bà chủ cùng với lời thông báo rằng Tanny đã nghỉ việc. Duy thất thểu về nhà, Gent đang ngồi chat với bạn gái. Nhìn thấy Duy, cậu bạn hét lên: “Đây rồi! Bạn đã về, khi này có một cô nàng đến đây và đưa tớ cái này” – Gent chìa ra cái thứ khi gió mà ai làm rơi nó cũng phải hết hồn – “Nàng bảo nhặt được và mang trả theo địa chỉ trong ví, và gửi cậu cái này”. Gent rút thêm ra một tờ giấy nhỏ màu đỏ. Duy cầm tờ giấy, nét chữ thẳng và mảnh: “Tôi không biết bạn là ai, vì trong ví không có ảnh. Tôi cũng không quan tâm bạn là ai. Chỉ là nếu bạn không bận rộn vào thời điểm này, thì hãy cảm ơn tôi bằng một tách trà. Chờ

bạn ở quán Vencos, dù sao, tôi cũng rảnh rồi...”.

Duy mỉm cười, nếu việc nó làm quen với Tanny đã thất bại tràn trề đến thế này, thì đến cảm ơn một cô gái tốt bụng như vậy cũng không phải là quá tệ! Ngoài phố, không khí của màu đỏ tràn ngập khắp nơi, giáng sinh dường như đưa người ta đến gần nhau hơn. Chút ẩm ướt của mùa đông đang lắng xuống dòng người vẫn bước đi nhịp nhàng. Duy thầm nghĩ có lẽ sẽ mua một hộp dâu tây thật chín ở cửa hiệu gần nhà trước khi chạy ra Vencos.

Hà Nội hiền, tháng 12

Những ngón tay trong mưa

Tặng Zanny

1. Sáng đến muộn, như mọi khi. Những ngày đầu ở bốn nghìn cây số tính từ Việt Nam, Minh không thật sự hiểu điều ấy, rồi nó biết được lý do của những chiều nắng tắt chậm, nơi nó không lấy múi giờ theo địa lý, mà chọn giờ cùng giờ Hongkong vì lý do kinh tế. Nó chưa thật sự quen với việc tám giờ sang mà trời vẫn âm u.

Dòng nước trong vòi òa xuống mát lạnh khuôn mặt, rồi tự động ngừng lại. Minh bước lại gần máy làm bánh, nhón vội hai chiếc bánh nướng. Nó rút một cái đĩa từ máy, khoác ba lô xách túi laptop bước ra cửa, lướt cái thẻ qua mắt thần, cái cửa sập lại, những tiếng tí tí chậm chạp vang lên sau lưng nó.

Tàu điện ngầm vắng vắng, Minh nhìn đồng hồ, hẳn là nó sẽ muộn học, nhưng ở đây người ta ít quan tâm tới điều đó. Chiếc MP3 nhả ra một bản nhạc với giọng hát của Hà Trần, Minh thích thú tận dụng tất cả những khoảng thời gian có thể với thứ ngôn ngữ nhung nhớ. Tàu điện ngầm vẫn đi với tốc độ chóng mặt, nhưng nó vẫn sẽ muộn học, vì nó vẫn còn phải chuyển tiếp một bên bus nữa. Những con đường bỗng trở nên dài hơn thật nhiều, từng khoảng cây tán rộng tỏa nắng xuống thành từng khoảng nhỏ, lấp loáng bởi thứ ánh sáng từ những tòa nhà cao vót rơi xuống, vỡ ra mỗi khi có bong lướt qua. Cái handphone* (*điện thoại di động*) nhấp nháy, vang lên tiếng “Yeah” đến là loảng xoảng của Usher, vài hành khách đang ngủ giật mình, Minh giả vờ làm cái mặt tội lỗi, rút máy ra, tin nhắn từ thằng bạn Melvin. Nó gấp máy lại, tàu điện ngầm lao ầm ầm như đúng rồi.

2. Minh mở cửa khe khẽ, chui tọt vào chỗ, cả hội quay lại nhìn nó, làm một tràng loảng ngoảng, nó vớt ra cái đĩa TS online: “Ngồi chép cái này cho thằng Jimmy mà đến muộn chứ sao”. Cherry vớt cho nó hộp Mentos, mà có vẻ đã được chia cho đến nửa lớp, trong khi thằng Jimmy thì hôn chùn chụt cái đĩa vừa lảm nhảm rằng không có Minh thì nó đã phải load cái đĩa này chắc đến bảy tiếng từ cái mạng Wireless chậm rì của trường. Minh nhàn lên bảng điện tử, ông thầy đang giảng về cách giải bài toán gồm vô số vector bằng phương pháp khai căn tổng. Minh ngán ngẩm, không hiểu bao giờ chương trình mới kết thúc việc dạy những thứ mà nó, cùng toàn bộ học sinh Việt, đã được tùy nghi thưởng thức từ high school* (*trường trung học*). Minh bật laptop* (*máy tính xách tay*) lên vào “”hn-ams.org” post bài hưởng ứng cuộc thi miss trường nó – xem chừng cái này còn thú vị hơn. Anh nó bảo những học kỳ sau chương trình sẽ chạy nhanh hơn, nhưng vẫn không bằng chương trình Việt, nếu chỉ tính về lý thuyết, đó chắc là lý do mà dân Việt có thể luôn tự hào về việc nằm trong top của trường về Math* (*toán học*) khi ra bất cứ nước nào học.

Đồng ngịch và nhộn nhạo, tiếng cười đùa quây phá vang lên khắp căn tin. Sắp ngửa thua lũ bạn, Minh ngồi lại trông đồ trong lúc tất cả xếp hàng mua đồ ăn. Băng quơ nhìn vào màn

hình laptop, Minh huýt sáo khe khẽ bản “Mr Lonely”. Tiếng hỏi từ phía sau nó, giọng tiếng Anh: “Xin lỗi bạn, còn chỗ trống ở đây không?”. Không nhìn, Minh bật môi ngấn gọn: “No”, rồi nó giật mình quay lại, những người Việt Nam có thể dễ dàng nhận ra giọng nhau qua cái cách phát âm nhiều bằng môi. Trước mặt nó là một cô gái tóc dài nhuộm nâu không ép, buông xuống chiếc áo khoác hồng Das xấn tay, đôi mắt nhìn bằng tiếng Anh: “Bạn là người Việt Nam?”. Về mặt cô gái thoáng ngạc nhiên, hơi dè dặt: “Yup”. Minh nở nụ cười, trước hết cho sự nhạy cảm.

Cầu thang dẫn lên giảng đường bảy ba vắng tanh, bây giờ đang là tiết một, buổi chiều. Ngồi xuống cùng bậc với Châu, Minh giờ lon nước lên:

- Ấy học khoa nào vậy?

Cầm lon nước trên tay Minh, Châu áp vào má:

- ME – mechanic. Hôm nay nóng quá!

Minh bật cười:

- Hôm nào chả nóng! Con gái học ME, một sự chọn lựa không mấy dễ thấy.

- Thì đã thấy rồi đấy thôi! Cửa hiểm là của quý đấy, nhớ mà bảo vệ kẻo nó tuyệt chủng!

- Ấy sang đây chắc cũng cùng đợt với tớ nhỉ. Tớ sang từ cuối tháng tư.

- Thế thì sớm hơn tớ. Tớ mới sang được khoảng hơn ba tuần.

Minh xoay xoay cái Zippo:

- Cảm thấy mọi thứ ổn chứ?

Châu nháy mắt:

- Phải trả lời câu này sao đây. Chắc là ổn, cũng không hẳn là như thế cho một sự khởi đầu không có ai bên cạnh. Ấy sang sớm chắc là làm xong hết mọi thủ tục rồi nhỉ. Mặc dù đã nhập học, tớ vẫn còn vài rắc rối nho nhỏ, mang lại những sự phiền toái bên trong.

Minh mỉm cười:

- Rồi ấy sẽ quen. Mọi thứ thú vị đều có bắt đầu phức tạp. Hoặc ngược lại:

Châu nhấp nhấp lon nước:

- Điều gì ấy cảm thấy thú vị nhất ở đây?

- Mọi thứ, những máy bán nước tự động, những tờ báo free, những góc nhìn từ tầng hai mươi, những cuốn sách đọc không gấp, những ngày dài và những đêm dường như không bao giờ hết.

- Và điều gì là thú vị hơn cả?

Minh ngừng lại một chút, nó nhìn vào đôi mắt tím của Châu:

- Có lẽ là những cảm xúc. Những sáng tỉnh giấc không thấy căn phòng quen thuộc, cả những đêm ngồi thật lâu với cái Zippo, cho cái nỗi nhớ...

Châu đặt cầm xuống đầu gối, khoanh tay vào chân, nó định nói một cái gì đó nối tiếp câu bỏ ngỏ của Minh. Minh cảm thấy thế, nhưng Châu im lặng. Minh cười:

- Trừ những đêm mưa bất chợt phải dậy rút quần áo, những lúc lỡ tàu điện ngầm, và những khi trong phòng có muỗi, thực ra mọi thứ ở đây cũng tốt, phải không?

Ngẩng mặt lên, Châu nheo mắt:

- Tốt. Và việc tốt nhất là tớ gặp được ấy.

Trưa chợt thoáng lên những làn gió mát từ phía chân trời đỏ quạnh, hẳn đêm sẽ

mưa. Những ngày xa lạ thoáng chốc vụt tắt như kết thúc bộ phim dở dang.

3. Minh lang thang lên thư viện, nó chui vào Café Area ngồi, vừa nhâm nháp chocolate, vừa mở bài tập vẽ ra làm nốt. Vẽ được hết hình đầu tiên ở góc nhìn thứ ba, Minh đã cảm thấy ặc ặc lắm rồi. Học môn này độ ba tiết liền chắc là nó tàn một đời hoa, úa một đời lúa mát. Nằm gác chân ra sàn, cái cách nằm thượt ra thư viện thế này nó học được của Melvin, ngay hôm đầu tiên thấy thằng này nằm oạch ra (thư viện mà nó cứ coi như nhà trẻ vậy). Nhưng rồi nhìn quanh Minh bắt gặp hơn một đứa đang nằm chiến y hệt thế, mới thấy đây là cái chuyện thường ở trên phường. Chợt cái earphone từ tai nó bị giật ra, Minh mở mắt, một đôi mắt màu tím nằm song song với khuôn mặt nó, Châu gật gù:

- À há, “Romeo” của Tiên Đạt! Được được! Nhưng mà rap Việt thế này chưa có gì là hoành tráng, mai tớ vớt link vào nghe Addy Việt mới khiếp đảm!

Châu đưa tay kéo Minh ngồi dậy, xếp gọn đồng giấy vẽ bừa bộn xung quanh.

- Chiều nay mấy giờ hết tiết?

Minh rút phone ra, đút vào balo bừa bộn:

- Năm giờ. May mà tớ rút êm đẹp hai tiết này đây. Không thì hôm nay học tám tiết, toàn trên lecture, thấy đầu lùnh bà lùnh bùng kiểu như ngáp bị ruồi bay vào ý. À, uống gì không?

Châu giơ hai tay lên:

- Ủng hộ nhiệt tình! Trà sữa chân trâu không đá!

Minh bật cười lắc đầu:

- Như ở nhà!

Châu nháy mắt:

- Mua đi, tối nay đừng về ký túc xá nữa, tớ bù Mac Donald* (*một hang thức ăn nhanh nổi tiếng của Mỹ*) cho! Nhưng dưới sáu đô!

- Thế thì tối nay mưa mất!

4. Và mưa thật. Mưa như thể bù lại những ngày nắng cháy, cây cối ngập trong những giọt nước từ nơi nào đó rớt xuống. Từng vạt cỏ úa bên đường ngã đi, như muốn tắm cùng sự sáng khoái và đắm đuối. Minh và Châu ngồi trên chiếc cầu vượt dung dề băng ngang đường cao tốc. Mái hiên ngắn xanh lơ không đủ che những giọt nước lạnh cóng hoài nghi. Những chiếc xe chạy dọc ngang tí tấp, vùn vụt trong không gian nhiều nhịp thở. Hai đứa vẫn ngồi yên, mặc cho dòng người bước vội vã ngay sau lưng. Mùi không khí, mùi mưa, mùi đất lẫn với nhau tạo một cảm giác hiếm có. Châu lên tiếng:

- Ấy biết không, khi còn bé tớ luôn có cảm giác mưa mà được trùm chăn thật ấm rồi vừa ăn cái gì đó vừa đọc truyện thì thật thích. Sau này, tớ rất hay lên Align Café ngồi những ngày mưa thế này. Đó là những lúc dễ tìm thấy lòng mình nhất. Tìm được trong từng khoảnh khắc lẫn lộn cả vui vẻ và lạnh lẽo. Ngồi ở đây, tớ thấy được từng mảng cây đâm nước, thấy được mọi người dưới phố, thấy được những làn khói từ ly café... Tớ không biết đâu là thực đâu là do mình tưởng tượng ra nữa!

Châu quay sang Minh:

- Rất lãng mạn và nội tâm phải không? Cả một chút điên điên rất Hà Nội nữa! Chẳng hiểu tại sao tớ lại kể cho ấy nghe những chuyện ấy. Sang đây thấy cuộc sống thực tế quá.

Minh cười, nó thấy trái tim lại trở về nhỏ bé và yếu ớt, như vốn phải thế:

- Tất cả do mình định đoạt mà. Khi tớ đọc Nghìn lẻ một đêm, tớ vẫn nhớ một câu trong đây: trong cuộc sống trừ cái tên của mình ra, những thứ còn lại bạn đều nên tự chọn. Điều ấy đúng phải không? Thái độ sống cũng thế. Tớ đã làm gì khi tớ không dứt được một nỗi nhớ về một con đường, về một nụ cười, một cuốn sách, về thơ Vi Thùy Linh và nhạc Đỗ Bảo... Tất cả được nâng lên thành một nỗi ám ảnh, với thật ít những gì còn nhìn được không phải bằng trái tim. Còn hơn cả như thế, thấy được cả sự dồn nén vì không được trao đi sự yêu thương...

Minh cười nhẹ:

- Thế là tớ mua một con mèo con, và dồn tình yêu thương vào cho nó. Chỉ một tuần sau, tớ biết sự chạy trốn còn tệ hơn là không làm gì cả. Tớ ngừng lại và bắt đầu một cuộc sống như mình muốn trong khả năng thỏa mãn bản thân cao nhất tớ có. Tớ vẫn nuôi con mèo và yêu thương nó, nhưng đó là tình yêu cho con mèo. Chứ không phải là sự chấp vá từ một tình yêu nào khác!

Một người khách băng qua chỗ hai đứa. Minh ngừng lại, những đoạn độc thoại thật dài gây những xao động mãnh liệt cho nội tâm người đối diện. Nhiều xúc cảm, Minh thấy rõ điều đó. Chiếc bật lửa Zippo trong tay Minh xoay xoay, bật tách một cái, luồng ánh sáng lấp lóe, thấy Châu nhìn nó, Minh xoay tay gập bật lửa lại. Nó chậm rãi:

- Cũng như tớ yêu quý ấy thật sự. Nếu chúng ta đang ở Việt Nam và gặp nhau ở một nơi nào đó, tớ vẫn sẽ yêu quý ấy như thế này. Chứ không phải tình cảm của tớ bây giờ dành cho ấy là do nhu cầu muốn có một ai đó để làm bạn, để yêu quý, và trút vào ấy. Không đâu...

Có những giọt nước mắt ngọt ngào thêm vào cơn mưa rả rích. Thấm được trong lòng cô bạn đang cảm thấy gì, Minh đứng dậy, đưa tay ra:

- Nào, đứng dậy. Không còn hàng Mac Donald nào mở cửa giờ này, nhưng nếu muốn ăn spaghetti thì tớ sẽ làm!

Châu chạm vào ngón tay Minh:

- Vì cái gì, vì cái gì vậy Minh?

Minh cười, cầm lấy tay Châu:

- Vì khi ấy khóc trông thật xinh...

Châu nhìn vào mắt Minh, nó thấy nước mưa hắt vào lặng lẽ, nhiều hơn cả sóng trong lòng. Vẫn giữ nụ cười sáng bừng đêm tối, Minh nói tiếp:

- Vì chúng ta là bạn!

Tất cả như chỉ còn là một dải sao băng lạ lùng, băng qua chiếc cầu đen thẫm. Những hạt mưa vẫn âm thầm hát. Sáng mai hi vọng sẽ có cầu vồng.

4.6.2005

Những ngày như thế

Thứ tư. Tiết hai, giữa những sự chán ngấy và tù túng của tình trạng không tránh khỏi mỗi ngày như mỗi giờ của lớp, Duy lao vào lớp và hét lên một cách rất sáng khoái:

- Được rồi, tao vừa ở phòng hội đồng ra! Lần này, tao chắc chắn là được rồi...

Những câu sau của nó hầu như không còn nghe thấy gì bởi tiếng la hét reo hò của lũ chip chop phía dưới. Chỉ còn chừng khoảng hơn hai tháng nữa là thi tốt nghiệp, thế nên việc

Duy cùng hội Tonic – hội những đứa “uy tín” nhất lớp, câu kéo được một cú đi Hạ Long hai ngày thực sự là một kỳ tích trong mắt những đứa còn lại. Con Giang nhảy nhót trong lớp như một con Kanguru, ôm chầm lấy thằng Duy, la toáng lên điên cuồng:

- Ha ha, ôi được thật mới hay chứ, ha ha! Tao yêu mày Duy ơi! Duy sao hôm nay đẹp trai thế... ế... ế!(!)

Thằng Duy ngăn chặn cơn phồng mũi dâng lên dào dạt, đẩy con Giang ra:

- Rồi rồi, khiếp. Cái thông tin bà đưa ra tôi cũng đã nhận được mỗi sang trước gương khi đánh răng rồi – Rồi nó đập bảng rầm rầm (đúng là cửa chùa) – Nào nào mọi người yên lặng! còn vài điều cần nói cho xong, sau đấy đứa nào muốn tỏ tình với bọn tao hay xin chữ ký gì đấy thì từ từ xếp hàng!

Tràng cười bất tận tán đồng vang lên trong lớp rồi lắng xuống. Nam Anh, một đứa khác của hội Tonic đứng lên trên bảng:

- Đã tốn bao công sức của bọn tao bon chen suốt tuần vừa rồi giành lát chuyển đi quý giá này. Tao mở ngoặc là chắc chắn đi mang nghĩa... tương đối. Thế nên, xin tất cả chúng mày nhớ cho rằng thì mà là...

Nó lại bước xuống và Duy lao lên, làm con Phương chép miệng: “Ồ kìa bọn này diễn thời trang đấy à, chóng mặt quá!”, thằng bé hăng giọng:

- Ít nhất đến trước hôm đi: thứ nhất là không đứa nào được bùng tiết, thứ hai là không có scandal nào được xảy ra, tất cả tuân thủ tạm thời tình trạng hòa bình, không cho việc nhỏ làm hỏng việc lớn, “bất tuân tức tử”! Thứ ba, ai đi thì về nhà làm cái giấy của gia đình ký kiếc đầy đủ mang đến nộp cho con Linh chip. Thứ tư, cái này thì hơi nhạy cảm một tí...

Duy hơi hạ giọng, vẻ lo lắng, lủ ở dưới nhao nhao lên: “Sao sao?”, thằng này nhe miệng ra cười nhăn nhở:

- Điều thứ ba là... Này Giang ơi, thế tao đẹp trai thật à?

Tất nhiên thằng Duy phải trả giá việc gây hồi hộp nhảm nhí này bằng rất nhiều bút, giẻ lau, ô mai... oanh tạc chi chít vào đầu!

Chỉ hai hôm sau, cả lớp đã nộp đủ “giấy thông hành” từ bố mẹ, không thiếu một đứa nào – đúng là chuyến đi chơi cuối cùng của cấp ba có khác. Cả con Lam, là loại ôm yếu quanh năm suốt tháng, hai ngày học một ngày nghỉ ốm, cũng hồ hởi nhất quyết vác xác đi, dầu chỉ cho những đứa khác hầu! Nhưng mà mấy khi có cơ hội được hầu nhau nữa?

Thế nhưng cuối cùng thì mọi chuyện cũng không suôn sẻ được, đúng là ngọc còn có tí vết, giữa những cố gắng giữ gìn của cả lớp, một chuyện không hay ho gì đã xảy ra, lần đầu tiên.

- Tao bực lắm rồi đấy, không sao chấp nhận được một chuyện lố bịch thô bỉ như thế trong lớp mình được. Tao ghét nhất là cái thói ăn cắp – Quỳnh mặt đỏ gay, đập bàn đập ghế, cái giận không nhét vào đâu cho hết.

Khoảng hơn mười đứa chủ chốt trong hội Tonic – những người có ảnh hưởng đến hoạt động của lớp nhất, ngồi lại sau khi chuông tiết năm đã reo lên.

Lớp trưởng Hoàng nheo mắt, xoa dịu:

- Mày bình tĩnh, bây giờ mày chửi bới mắng mỏ thì bọn tao nghe chứ cái đứa nào đẩy lấy tiền, giả sử như nó có thật, cũng có nghe được đâu. Hơn nữa chuyện này làm to ra thì lớp không được đi chơi nữa, mà chỉ còn mấy ngày nữa, như thế không đáng...

Linh chip, một thành viên nữa của Tonic, nhún vai, nói nhát gừng:

- Hoàng nói thế nào chứ, không đáng thật không? Lớp mình có bao giờ thế này đâu. Lại là tiền quỹ lớp. Năm trăm chứ có ít đâu. Bỏ qua rõ là dung túng cho đứa nào đó lấy tiền. Sống với nhau đến gần ba năm rồi chứ có phải người dung đầu mà đối xử như thế. Hơn nữa, nếu thả ra, thì sẽ lại có lần nữa, cùng lớp mà nơm nớp. Đi cũng vui gì nữa.

Con Chi thủ quỹ thì cứ ngồi khóc thút thít khiến Duy bực cả mình, nó gắt lên:

- Thôi nàng nín đi cho ta nhờ! Mất rồi thì thôi, có ai mắng đâu mà ngồi tuôn trào. Yên người ta nghỉ!

Thực tế Duy cũng không muốn phải công khai chuyện này ra, như thế chẳng hay ho gì, và điều mà chúng nó nỗ lực bấy lâu là chuyện đi chơi nhất định sẽ tan theo mây khói, vì rõ ràng là cô chủ nhiệm nghiêm khắc của chúng nó không bao giờ chấp nhận một chuyện như thế, sau khi nó đã hứa không có scandal nào xảy ra đến hết năm học. Chúng nó hoàn toàn tin tưởng Chi. Trước đến giờ, Chi vẫn là đứa chu đáo hết mình vì công việc lớp, nó làm nhiều việc cho lớp với tất cả nhiệt tình ai cũng dễ dàng nhận ra, chưa bao giờ nó làm hao hụt quỹ lớp, nhưng lần duy nhất này lại thật không đúng lúc! Nó nói nó nhớ rõ ràng rằng khi lên lớp nó mang năm trăm đi để đưa cái Phương mang về cho mẹ nó thuê ô tô, mà bây giờ lại không thấy nữa. Khi thật!

Mình im lặng này giờ. Thấy không ai nói gì nữa, nó lên tiếng:

- Chuyện này kỳ lạ thật. Nhưng thôi, tao nghĩ không nên lặn tẩn nữa, gần hết năm rồi, những chuyện như thế này nói ra, chỉ mang lại những suy nghĩ không hay ho gì về nhau. Mà bản thân tao thì tao chẳng nghi ngờ đứa nào cả. Bây giờ tốt nhất là hội mình kiểm lại được đủ tiền lấp vào đó.

Quỳnh khịt khịt mũi:

- Dễ thế ư? Xoay ra năm trăm nhanh được thế?

Mình nháy mắt:

- Đừng quên ba ngày nữa là tám tháng ba. Tao cũng đang định bàn với chúng mày làm phi vụ gì đó vào hôm đấy, tiện có việc này mình... “tới” luôn!

Cái vẻ tung tung của Minh khiến cả bọn bót căng như dây đàn. Gần như hai ba đứa cùng nói một lúc:

- Bán hoa hả?

Mình gật đầu:

- Ừm, vẫn cơ bản thế thôi. Cái này Tonic từng có kinh nghiệm làm hồi hai mươi tháng mười một năm ngoái rồi còn gì. Không khó lắm!

Chi thôi không gục mặt xuống bàn nữa. Linh chip bót nhăm nhăm. Hoàng gật gù. Duy vỗ tay, nó tiên phong cho cả bọn, coi như lời đồng ý:

- Like is afternoon! Thích thì chiều!

Mình lôi một tờ giấy ra, cả bọn cắm cúi vào bàn luận, vạch chương trình, phân công, đúng phong cách Tonic: nghĩ nhanh làm nhanh, dường như trong đầu đã quên hoàn toàn chuyện bực bội vừa xảy ra.

Giữa những nỗ lực, cố gắng gấp rút, chỉ ngay hôm sau, Hoàng lên lớp và lên “kế hoạch tác chiến tám tháng ba” cho những đứa máu lửa và tin cậy khác, tất nhiên có loảng thoảng nói lại câu chuyện đó dần, nhưng không nhấn sâu vào tình tiết. Một cách đáng ngạc

nhiên, nó thấy mọi người có vẻ không quan tâm đến việc mất tiền lắm, ngược lại ủng hộ nồng nhiệt việc “làm cái gì đó vui vẻ vào ngày tám tháng ba xem nào!” của Hoàng.

Mọi việc diễn ra nhanh gọn và chính xác, Tonic dựa vào những liên lạc cũ, tìm lại chỗ lấy hoa rẻ, mấy đứa con gái chọn hoa trước, rồi lũ xách xe rồng rắn đi lấy hoa về. “Hàng về” cái là tất cả con gái tập trung lại tia hoa, cắm hoa và gói hoa, Duy xin được mẹ nó cho mượn một phần cửa hàng của nhà trong hai ngày để bán hoa, mẹ nó không phản nản gì, thậm chí làm luôn một chân gói hoa, còn huy động cả nước trong nhà ra giữ hoa cho tươi, xô chậu thì mỗi đứa mang đến một cái, một đứa lái xe đứa ngồi sau thì hai tay hai cái xô người ta cứ nhìn làm chúng nó cười như nắc nẻ! Phát hiện ra nhiều đứa gói hoa đẹp không ngờ! Thằng Nam Anh trêu: “Thế mà tưởng các nàng chỉ biết nhận hoa, ai ngờ cũng khá!”. Làm đến trưa lũ con gái rủ nhau vào bếp nhà Duy trình diễn màn bún chả làm thằng nào cũng xuýt xoa lần hai, tranh nhau quạt chả mù mịt, đứa nào đứa nấy nước mắt nước mũi tèm nhèm vì khói, nhưng vui hết cỡ! Đến lúc nhập cả lớp thay phiên nhau đến trông và bán hoa, khiến không ai tốn quá nhiều thời gian. Lúc nào cũng giữ ít nhất mười đứa tại cửa hàng, trong đó đến quá nửa sẽ đóng vai chân gỗ là khách mua hàng! Chiêu thức của Linh chip nghĩ ra có vẻ hiệu nghiệm, người đi đường bu lại mua vì thấy cửa hàng này có vẻ là đa dạng... làm ăn được, bán lại rẻ!

Thành công rực rỡ. Hết ngày tám tháng ba, hoa mang về gần như được bán sạch sẽ! Số còn lại dành luôn cho “lũ quỷ cái làm bún chả mặn quá” trong lớp và giữ mấy bó đẹp nhất để hôm sau mang lên lớp tặng nữ giáo viên của lớp, chắc chắn sẽ là một ngạc nhiên lớn nếu nói đây là những bó hoa chúng nó tự tay chọn và gói! Tối tính toán phần tiền thu được, cả lũ reo hò không ngớt khi chỉ trong hai ngày bán hoa, chúng nó thu được gần năm trăm tiền lãi. Còn vượt cả dự định, đúng là lợi thế không mất tiền thuê cửa hàng! Duy cầm tiền, rú lên:

- Yeah! Phần thừa cả lũ đi ăn nem mừng chiến thắng!

Lời đề nghị được hưởng ứng bằng tiếng cười của lũ con gái, tiếng rú rít của lũ con trai. Mẹ Duy đứng sau lắc đầu cười: “Về sớm nhé các con”. Ngày 8/3 mưa to tả, nhưng đứa nào cũng thấy lòng phấn khởi lạ thường. Đèo Chi, thấy con bé ngồi sau cứ sụt sịt, Hoàng quay lại hỏi:

- Sao thế? Mệt à?

Giọng con Chi nhòe nhoẹt:

- Không! Tao khóc. Vui quá!

Thằng Hoàng trố mắt:

- Ở kia mày điên à? Vui thì khóc lóc quái gì!

- Tao chả biết. Tự nhiên thấy sai quá! Lớp mình như thế này cơ mà! Chắc không đứa nào lấy đâu. Có lẽ tao làm rơi đâu đó mà tao quên, tao tệ thật!

Hoàng cười:

- Mày là đồ dờ hơi! Giờ này còn ai quan tâm nữa. Những chuyện như thế mới khiến lớp mình càng đoàn kết hơn! Bọn nó không để ý đâu, tất cả đều tin nhau mà. Không dễ có được cơ hội nhận ra nhiều điều, nhiều giá trị thế này đâu.

Chi dụi nước mắt:

- Ừ! Yêu lớp mình lắm. Nhanh quá, hết ba năm rồi nhỉ? Mày ơi, sắp tới đi chơi sẽ vui lắm đấy...

Nó dựa nhẹ vào vai thằng bạn. Hoàng thấy lòng rung cảm nhẹ nhàng, nó cũng cảm

thấy những điều tương tự như con bạn, chỉ không nói ra. Tự dừng, tất cả mọi chuyện khác trôi qua, dịu dàng như gió, quan trọng là giờ tất cả chúng nó ở đây, cạnh nhau – những ngày như thế không nhiều.

Tháng 3, Hà Nội hiện

Những ngày mưa lạ

Kỳ nghỉ bất chợt

Đợt nghỉ xả hơi sau kỳ kiểm tra bỗng được kéo dài thêm do những cơn mưa lớn đột ngột ập đến, đất nước nhỏ bé nhòa nhòa trong nước. Trường nó có thông báo qua mail rằng sinh viên không cần đến trường trong một tuần sắp tới, cho đến khi nào lượng mưa đáng sợ kia giảm xuống. Thành bạn cùng phòng nó bảo một đứa khác nói với nó rằng khoảng mười năm gần đây Singapore mới có những cơn mưa lớn đến thế. Kết quả sắp có ở kỳ common test chắc không tệ nhưng Minh vẫn chưa được hài lòng cho lắm, vì đáng ra nó có thể làm tốt hơn thế, tuy nhiên một vài trục trặc nho nhỏ làm nó lơ đãng với việc ôn tập và biến khoảng thời gian cuối tuần đột nhiên trở thành hơi tệ.

Linh gạt khung cửa sổ đầy nước mưa vào, cầu nhàu:

- Tí nữa mày lau nhà đấy, nước nó hắt đầy cả vào đây này.

Minh vẫn chăm chú với cái laptop:

- Kệ nó. Mưa hay nắng gì ở cái đất nước chết tiệt này cũng đều sạch bong.

- Và vì nó chết tiệt nên mày quyết định nằm ì đó cả ngày ư thằng hâm? Hết trưa nay là hết thịt, hết rau, hết trứng, hết luôn cả dầu. Mà người ta thì không thể sống với gạo và niềm tin được.

- Mày lắm nhảm nhiều quá. May là còn chưa hết tiền đó! – Nghĩa nói vọng ra từ cái chăn vẫn trùm kín đầu, nó ngủ chắc cũng mới được ba tiếng sau cả đêm ngồi cày level Võ lâm truyền kỳ.

Minh bật cười, gập laptop lại;

- Được được, tao cũng lên trường bây giờ, lúc về sẽ khứ hồi đồ ăn cho chúng mày. Thằng Nghĩa cứ ngủ. Còn Linh thì nhớ giặt quần áo – Nó vừa nói vừa thay đồ.

- Mưa thế này giặt giũ gì. Mà mày lên trường làm gì vào cái thời tiết này?

Minh giữ giữ rồi khoác cái áo nỉ đen vào:

- Không phơi được thì đặt chế độ giặt squeeze bét nhè vào cho nó khô. Tao lên thư viện ngồi làm đồ án chứ ở nhà không vào đầu được.

Giọng thằng Linh còn vọng theo khi Minh đã xỏ nốt cái giày lười vào:

- Lên thư viện thì photo hộ tao cái lecture note Engmech Part 2 luôn nhé. Nhớ đấy!

Ngày mưa – chiếc ô màu đỏ

Bến xe bus vắng hoe, cái gian hàng hay bán linh tinh cũng dẹp đi, mưa vẫn nặng hạt trên con phố của những chiếc xe phóng với tốc độ mà ở Việt Nam đáng phải bỏ tù, Minh rút thuốc ra định hút cho ấm người, cái zippo gặp nước ướt đá lửa không sao lên được, nó cất thuốc đi. Ngồi chờ chừng vài phút thì cái xe buýt tới, nó bước lên lướt thẻ vào máy rồi xuống dưới. Cả xe buýt vắng tanh, chỉ có một cô gái ngồi ở góc phải dưới cùng, đúng chỗ Minh hay ngồi. Cô gái có sống mũi cao, môi nhỏ và hơi mím, mái tóc không buộc tía vát ra phía sau –

một dạng mặt cơ bản. Nó ngồi xuống một chiếc ghế ngang ở phía trên liếc nhìn xuống. Cô gái phối đồ khá kỳ lạ, váy trắng ngắn kẻ caro, áo sơ mi xẻ vạt xanh nhạt, khoác một chiếc áo lửng màu tím thẫm. Dòng slogan “no music, no life” trên áo không có vẻ gì ăn nhập với dáng ngồi lơ đãng, hơi hướng người về phía cửa sổ. Cặp kính gọng trắng hơi bóng lên dưới ánh sáng nhạt của ngày mưa. Cô gái làm Minh nhớ đến Tri Phương – người yêu của nó ở Việt Nam, cũng có một dáng ngồi hơi lơ đãng như vậy. Mỗi quan hệ xa xôi với hàng giờ chat voice hoặc webcam nhiều lúc cũng đến chán ngán. Những ngày mưa lê thê mang lại cả những cảm xúc nhạt nhẽo hoặc mơ hồ về những ngày Hà Nội. Hà Nội không mưa bập bùng và ít gió thế này, nơi ít nhiều những cơn mưa nhẹ trong chân trời vẫn rực nắng, vẫn lang thang phố long rong quán được. Có những quán được thiết kế như chỉ để ghé qua những lúc muốn tạt vào bắt chột. Minh nhớ khi ở nhà, nếu mưa mà nó còn đang loay quanh trên phố, thế nào cũng vác xe lên PUBU CAFE ngồi. Leo lên tầng ba, ngồi ở góc có mấy củ tỏi treo lủng lẳng, mưa với không tới, không khí mẩn mẩn và man mát theo từng cơn gió hắt vào...

Cái tiếng “bíp bô” khi xe dừng lại ở trạm dừng gần trường ngắt nhịp suy nghĩ của Minh, nó vội ôm đồng tài liệu bước xuống xe. Cô gái mang cặp kính gọng trắng cũng đi phía sau. Minh bước nhanh tới mái hiên gần nhất. Đoạn đi bộ tới thư viện không phải là xa những sẽ không có mái che, Minh hơi ngập ngừng, nó cuộn tập tài liệu vào trong áo, đang định băng qua mưa thì cô gái kính trắng đi ngang qua, dừng lại, nói bằng tiếng Anh đặc chất Singaporian:

- Bạn đến chỗ nào trong trường?

Minh ngập ngừng:

- À... ừm, thư viện... Có lẽ thế!

Cô gái đưa cho Minh một cái ô màu nâu nhạt, nói khẽ:

- Mình cũng tới thư viện. Vậy thì đi cùng.

Minh bật cái ô ra, giờ cao, và cả hai cùng bước một nhịp. Tiếng giày đập tành tạch vào nước mưa không át được Minh nghe tim nó đập thình thịch, những sinh viên bản địa ít khi có những hành động như vậy với du học sinh nước ngoài. Nó chột mím cười khi nghĩ đến lúc buôn chuyện này với Linh – cái thằng lúc nào cũng lảm nhảm rằng “con gái” Singapore rất “kiêu” sau một vài cuộc chinh phục bất thành. Đến cửa thư viện, Minh dừng lại, xoay xoay cái ô giữ hết nước rồi rút vào đưa trả cô gái:

- Cảm ơn. Bạn lên tầng nào của thư viện?

Cô gái mỉm cười:

- Mình đùa thôi. Mình không vào thư viện.

Không kịp cho Minh hết ngạc nhiên, cô gái bật ô bước ra ngoài. Nó hơi choang choáng, lần đầu tiên ở bên này Minh gặp một tình huống như thế. Nó nhìn về cái dáng gầy gầy màu tím một lúc rồi đi vào thư viện, cái đồ án cũng chỉ còn hai tuần nữa là phải nộp. Ngồi thênh thang trước cái bàn vẽ rộng đến ba mét, Minh trải những bản vẽ nháp thiết kế MP3-USB tích hợp đèn X của nó ra, cắm tai nghe vào cho tập trung trước tiếng mưa đang đập vào cửa kính bồm bộp.

Tracy

Chiều đang tắt dần giữa những khoảng mây đang giãn ra co vào như xếp hình. Khi nói cho lũ bạn cùng nhà nghe về cô gái kỳ lạ, Minh không nhận được kết quả như chờ đợi.

Không đưa nào biết một sinh viên như nó tả, và thằng Linh thì khẳng khẳng nó đã say nắng trong một tuần toàn mưa. Đã ba ngày Minh mò lên trường nhưng không thấy cô gái với chiếc ô nâu nhạt, việc chủ động sắp xếp “duyên gặp mặt” không thành khiến nó hơi thất vọng và cáu kỉnh. Nó chat với Trà Phương một cách thờ ơ, và cáu giận vô cớ khi Phương hỏi sao không trả lời cái mail từ ba ngày trước. Minh gõ mà như đập bàn phím, ùng ùng: “Anh bận. Mệt. Thấy sợ những cái mail nhảm chán và viết như văn trần thuật.” Nó disconnect (*ngắt mạng*) và gập laptop lại.

Thấy thằng bạn ử rữ một cách thiếu cần thiết, Linh và Nghĩa quyết định sẽ giúp Minh tìm lại cô gái say nắng. Sau khi nghe Minh tả lại lần thứ hai, Nghĩa gật gù:

- Mày nghĩ xem, đến trường vào lúc đang được nghỉ, dĩ nhiên không phải là học. Mà nếu làm đồ án thì cũng giống mày, thường người ta sẽ vào thư viện. Vậy nó đến trường làm gì?

Cả bọn ngồi thần ra một lúc. Chợt Linh búng tay tách một cái:

- Tao nghĩ ra rồi, có lẽ nó tham gia một cái club nào đó. Hình như tuần này các câu lạc bộ vẫn hoạt động vì hôm kia tao vẫn thấy thằng Tùng đến trường vì cái hội nhảy nhót của nó mà. Bây giờ chỉ cần tra lại danh sách những nhóm hoạt động buổi chiều vào ngày đó là sẽ tìm ra nó, vì tất cả các câu lạc bộ rất hay post ảnh lên mạng, có lẽ mày dò ra được người mày cần.

Ba đưa cằm đầu vào máy tính gõ lách tách một lúc. Không sai so với chúng nó đoán, cô gái mang cặp kính gọng trắng là thành viên của câu lạc bộ Piano, trong những cái ảnh mà các thành viên câu lạc bộ âm nhạc đưa lên mạng Minh tìm thấy một cái đúng người nó đang tìm. Phía dưới ghi tên: Tracy.

Tin nhắn yêu thương

Minh chờ đúng giờ đó tuần sau. Vài ngày mà nó thấy rất lâu, Minh không còn để ý đến cái đồ án nhiều lắm, nó đang quan tâm nhiều hơn tới Tracy xinh xắn. Muốn gây bất ngờ nên nó bắt chuyến bus muộn hơn một tí, và đi đến phòng tập của câu lạc bộ âm nhạc. Minh định sẽ lấy cớ cảm ơn việc đi mưa hôm trước và mời Tracy đi xem phim. Ngó qua cửa kính, nó thấy trong phòng tập mọi người có lẽ cũng chưa bắt đầu, còn đang chỉnh đàn và tán gẫu. Tracy đang đứng một mình ở góc phòng đọc nhạc, vẫn đang đứng hơi lơ đãng với tay cầm tờ giấy chép nhạc hờ hững – cái dáng đó làm Minh lại nhớ Trà Phương. Nó nhắm mắt lắc mạnh đầu, một cảm giác gì đó hơi gượng gạo. Minh hít một hơi dài, chợt điện thoại nó reo lên đoạn nhạc tin nhắn. Minh mở máy ra. +84... Tin nhắn của Phương từ Việt Nam: “*Anh à, em gửi off nhưng anh không trả lời. Mấy ngày nay em cũng không thấy nick anh sáng. Em xin lỗi, không phải vì em cảm thấy có lỗi, mà chỉ vì cảm thấy cần xin lỗi. Tình yêu xa thường mang lại những cảm giác chông chênh và mong manh. Em biết anh bên đó cũng mệt mỏi và xa cách. Ở đây, em cũng thế. Nhưng em tìm được cả sự ngọt ngào trong chờ đợi. Khoảng cách và thời gian cũng không bao giờ làm thay đổi ý nghĩa của thương yêu. Giữa những bận rộn và trống rỗng, anh được quyền nghĩ: em vẫn yêu anh đến khi chùng có thể! Sweetie*”.

Minh gập di động lại. Nó dựa vào tường, nhắm mắt và mỉm cười. Linh gọi hình ảnh của Tracy trong nó chỉ là một cơn say nắng có lẽ không sai. Chắc chắn nó sẽ vẫn cảm ơn Tracy, nhưng vào một lúc khác, còn bây giờ, nó muốn về nhà và viết ngay mail cho Phương. Minh chạy băng qua làn mưa, những giọt nước từ trên không trung bỗng trở nên rất nhẹ, tựa

như không chạm xuống mặt đường. Từ chân trời, ánh sáng âm áp hơi lóe lên, tán sắc với những chum mây đang trong dần trở lại, tạo ra những vệt thăm kẻ ngang dọc. Mặt trời trở lại dịu dàng sau những ngày mưa lạ kì.

Lan can ngày mưa

Ngày gió

Chuyến bay trễ giờ làm Phương cảm thấy mệt mỏi, nhìn qua cửa kính, nó thấy một Hà Nội mướt mà trong mưa. Khoảng thời gian chống chèo vừa rồi làm nó cảm thấy như mười năm chứ không phải một năm. Việc viết báo cáo cho đề án không như nó mong đợi, thay nơi ở liên tục vì những lí do không đâu, rất nhiều dòng trên tờ kế hoạch năm được đính trên noteboard (*bảng chú thích*) không được gạch, khoảng lặng của một tình yêu dài xa cách như một ngọn nến cháy gần hết được kết thúc bằng một lời chia tay online. Không gian ngoài máy bay lạnh lẽo, Phương muốn nhanh chóng về nhà, ngủ một giấc hơn mười hai tiếng. Nó cũng chỉ ở Việt Nam hai tuần, rồi quay lại Mỹ thực hiện phần còn lại đề án đang dở.

Khúc hát nhẹ

Ba ngày từ lúc trở về, Phương chỉ loanh quanh ở nhà dọn dẹp, nghỉ ngơi và về quê thắp hương cho mẹ. Nó đã quen dần với cái không khí khô lạnh của Hà Nội. Phải cố gắng sau rất nhiều chèo choáng, Phương mới không gọi cho Thủy. Sau khi đã quá quen với việc một cô gái đi vào cuộc sống của mình, giờ đây nó sẽ phải tập thấy bình thường với một ngày không liên quan đến Thủy, thói quen không làm nên tình yêu cần thiết. Rành mạch và đơn giản, niềm tin kỳ quặc khiến nó nghĩ rằng việc chấm dứt với Thủy là một quyết định hợp lý, còn lỗ thủng trên bức tường sau khi rút một chiếc đinh ra, gần như là tất nhiên. Dù thế, từ sâu tận, nó vẫn như chờ đợi điều kỳ diệu gì đó.

Chiều lạnh cóng, Phương thu mình trong chiếc áo vest bụi màu xanh thẫm, đi bộ loanh quanh ở Hồ mua vài thứ đồ, cuộc sống xa nhà rèn luyện thói quen làm mọi việc một mình, nếu không thực sự cần partner (*người cộng sự, hợp tác*), tốt hoặc xấu đều trở nên quen thuộc. Phương đi dạo ở đây vì thói quen thích ngắm những cô gái xinh đẹp, có lẽ là tư duy còn sót lại từ giai đoạn nó còn làm casting người mẫu cho một tờ báo nhiều ảnh. Phương rẽ vào cafe 8x, một quán không có khi nó còn ở Việt Nam, nó mang mác thấy một phong cách design gần giống với Sago Phan Đình Phùng hồi xưa. “Oh I am what I am, I do what I want, but I can’t hide, I won’t go, I won’t sleep, I can’t breath until u’re resting here with me...”. Chiếc loa từ đâu đó vang lên bản nhạc cũ kỹ của Dido, tình cờ đúng đoạn nó thích. Gọi một ly Gin Tonic, Phương ngồi dựa vào cái gối xanh rêu rất hợp với màu áo của nó. Nó mở di động, chiếc sim mới mua lúc sáng trông rỗng không có liên lạc của bất cứ ai, trong giây lát nó chợt muốn bấm số của Thủy, chỉ nghe giọng, rồi dập đi vì dù sao Thủy cũng sẽ không biết số này là của Phương. Nó bấm “call”, vài giây sau, đâu đó trong quán chợt vang lên bản Mint love. Phương giật mình gập máy lại. Tay nó hơi run lên, ướt đầm, Mint love là bản nhạc chuông yêu thích của Thủy. Vậy là cô đang ngồi ở một bàn nào đó gần quán này. Trỗi dậy một cách tự nhiên, nó đưa mắt nhìn quanh tìm dáng hình quen thuộc, chợt Phương thấy một người đang tiến về phía mình, trên môi nở một nụ cười như trước rất nhiều flash (*đèn máy chụp ảnh*). Cô gái ngồi xuống bàn của Phương, mỉm cười:

- Còn nhận ra em không? Anh mới về nước ư, em nghe nói anh đi Mỹ mà?

“À đúng rồi, Giang Lê, mình đã mời cô nàng chụp ảnh vài lần và cô gái này từng

rất thích mình”, Phương gật gù:

- Nhận ra chứ, anh cũng mới về được vài ngày. Em còn chụp không?

Lê lắc đầu:

- Dạ không. Em thôi chụp từ lâu lắm rồi. Thật tình cò gặp anh ở đây, em không nghĩ rằng có ngày gặp lại anh đâu!

Phương cười cho qua chuyện, nó không thích hỏi và làm rõ những sự tình cò. Hơn nữa nó cũng không thực sự quan tâm đến Lê, trước nay vẫn thế. Phương chỉ tìm và giới thiệu những cô gái xinh xắn cho tạp chí của nó, còn nó thì không quan tâm tới những phụ kiện của một công việc vốn nhiều rắc rối không dự đoán trước được. Lê vẫn giữ nụ cười thường trực trên môi, nói về một câu chuyện gì đó, Phương âm ừ, mắt vẫn thờ ơ nhìn xung quanh, chợt nó nhìn thấy Thủy, đang ngồi với một ai đó. Là Thủy, dù chỉ từ phía sau, nhưng chiếc áo len viền nâu ở tay thì không sai được, vì của nó tặng.

- Mai anh rảnh không?

Phương nhìn về phía người con trai ngồi cạnh Thủy, chăm chú. Những nụ cười. Tay và tay. Giây lát trấn tĩnh, Phương thở nhẹ, ánh mắt dịu lại, nó rút thuốc ra hút, lần đầu tiên mỉm cười với Lê:

- Mai phải không? Được, anh cũng rồi.

Phương rút di động ra, rút sim vút sang một bên. Giờ nó không chờ đợi gì nữa. Muốn bắt đầu một vấn đề khác, trước hết, hãy kết thúc vấn đề cũ tương tự.

Như là yêu

Qua vài ngày liên tục gặp Giang Lê, Phương biết Lê vẫn thích nó, không hề nhạt đi chút nào, dù đã lâu lắm rồi hai người không gặp nhau, và không có vẻ gì là còn quan tâm đến cuộc sống của nhau. Thực sự, Phương là một mẫu người dễ khiến con gái xiêu lòng. Đẹp trai theo cách đơn giản về đàn ông. Những sự hoàn hảo không cầu kỳ trong tính cách và cuộc sống riêng. Cởi mở theo bản năng và khép kín khó đoán theo logic suy nghĩ. Lạnh lẽo và nhiệt tình đúng cách và đúng chỗ. Phương sống độc lập sau khi mẹ nó mất không đột ngột, bởi một căn bệnh được báo trước là không có lựa chọn nhiều. Quyết định rời Việt Nam đi học cao học khi đã có thể kiếm được công việc ổn định khiến không ít người góp ý theo những chiều ngược lại, mối quan hệ không được tốt với người gia đình, nhất là mẹ kế, khiến nó tuy chống chèo và hay mất cân bằng, nhưng quyết đoán và dứt khoát trong các quyết định đúng ra cần thời gian. Phương đi Mỹ bằng tiền của người bố đã gần như tách khỏi nó sau khi cấp cho nó một căn hộ riêng, tự nhủ rằng mình đang vay không lãi và sẽ có ngày hoàn trả hết.

Nó không từ chối Lê, cũng không nói đồng ý. Nó chỉ gật đầu, như một sự chấp nhận cho sự có mặt của Lê, lúc này, ở cạnh nó như bạn gái. Phương không phải mẫu người dễ dãi với bản thân, nhưng trong khoảnh khắc của những chờ đợi không như ý muốn, nó thích làm những thứ mới mẻ và không mục đích, chỉ như việc lau bụi cho một thứ đồ lâu không được dùng, đến khi nó sạch sẽ trở lại thì thôi, rất đơn giản. Lê không phàn nàn gì về cách Phương đối xử với Lê, cô thuộc tuýp người xinh đẹp và có đầu óc, việc duy nhất mà Lê tự cho rằng là hơi ngờ nghệch một chút, nhưng thực ra thì cũng rất quần chúng, là thích yêu hơn là được yêu, điều này thì ngược lại với Thủy. Thủy thích đối phương yêu nhiều hơn và bộc lộ rõ điều đó. Ngày đầu tiên hai đứa đi với nhau, Lê mặc định cho Phương một điều:

- Dù sao anh cũng chỉ ở Việt Nam hai tuần, coi như anh và em yêu nhau trong hai

tuần này! Bất kỳ anh suy nghĩ thế nào, hãy cho em làm những điều em muốn, em thích như thế. Rồi sau hai tuần thì hết! – Lê nói và nhoẻn miệng cười.

Phương lắc đầu:

- Tây thế!

Phương nhớ, hồi xưa, khi đầu tiên khi nhìn thấy Lê ở Ly's – một cửa hàng quần áo nhỏ ở đoạn đường Lý Quốc Sư – nó cảm thấy Lê như một cốc táo ép, Phương nhìn Lê một lúc. Cao, mí mắt nhỏ và dài, đôi tay gầy guộc với những móng tay không sơn, những chừa đựng một sự chờ đợi gì đó, tóc dài thẳng và mượt tựa hồ được chụp lại từ những cô gái của một ngày Hà Nội xưa. Nó thích cái mũi của Lê, cao và hơi hếch lên như một con vành khuyên biết rằng mình hót hay. Nó nói với Lê, vẫn mang máng:

- Này, nếu em béo lên một chút và bỏ thói quen nheo mắt đi, thì em sẽ trở thành một mẫu ảnh đẹp đó, em có hứng thú muốn thử chụp không?

Hừm, bây giờ thì Lê đã béo, chính xác là đỡ gầy hơn chút ít, trông đã có vẻ giống một ly xoài dầm, Phương bật cười vì thói quen so sánh người khác thành những thứ thức uống hoa quả. Duy có một điều Lê vẫn thế, là thói quen nheo mắt khi nói và suy nghĩ, như thế, thẳng hoặc làm Phương nhớ J.Robert trong “Luật sư không bằng cấp”.

Trong suốt những ngày sau đó, Lê và Phương gặp nhau mỗi ngày, và mỗi lần gặp, Lê mang đến cho cậu những món quà kỳ lạ khác nhau, khi là một lọ xương rồng lùn tịt với những chiếc lá to bản như được ép ra từ một khung cửa sổ kính nào đó, khi là một chiếc đồng hồ bàn cũ kỹ hình thoi với phần đế mạ một thứ kim loại được bẻ cong thành hình trái tim méo mó, như khi làm nó người thợ bị say song. Chiếc áo len long chuột mang hình một bức tranh phố trên ngực, vừa như in. Vài cuốn sách mỹ thuật bên trong chằng chịt những chú thích bằng mực đỏ và sticker của Lê, nhắc Phương về niềm đam mê về thứ nghệ thuật màu sắc từng bị chối từ phũ phàng bằng ước mơ nhiều thực tế hơn. Từ một cuộc gặp gỡ không định trước, Lê đi vào những ngày Hà Nội ngắn ngủi của Phương một cách như sắp đặt, trên những quán như cách dầm xoài bằng cả hai tay, trên những phố thông dong bằng ngón tay út nắm hờ, trong rạp chiếu phim bằng những hộp pop-corn to đùng hai đĩa cùng chí chóc bóc. Phương thấy một sự chao đảo dịu dàng.

Khoảnh khắc tất cả

Thứ ba. Bình mình nhọt nhọt trên vòm cửa thấp thoáng qua tấm rèm màu kem có những ô lục giác màu ghi nhạt xem kẽ, hàng gạch lát xanh dương loang loáng nước mưa khi Phương bước ra lan can, sau khi choàng tỉnh giấc ngủ dài bởi một luồng sáng chiếu tình cờ vào mắt. Âm thanh có vẻ xa xôi trong bản nhạc bất hủ By heart, by soul của Aaron Neville vang lên từ chiếc loa PC. Phố ướt. Mưa làm đường trở nên lấm lem. Phương rút thuốc ra, vờn vai. Chợt, Phương giật mình, khoanh tay:

- Này cô bé, đứng đó từ khi nào vậy?

Xoay xoay chiếc ô Espirit màu vàng rực có lẫn tím như một con ong nhỏ, Lê mỉm cười:

- Em cũng mới đến. Em chờ anh ở đây.

Phương bật cười, búng tay:

- Nếu không phải mưa thì anh sẽ cho em tiếp tục đứng đó. Hãy rửa sạch nước từ cái ô kỳ quặc đó. Tầng hai phòng đầu tiên bên trái.

Vài phút sau, Lê đứng trong căn phòng bừa bộn của Phương khi cậu đang pha cafe. Phương đưa một cốc cho Lê – đang xoa xoa hai tay chờ đỡ lạnh:

- Tại sao em tìm ra nhà anh khi anh chỉ nói về nó một lần, không nhiều người làm được điều đó.

Lê đón chiếc cốc men màu xám lục uốn éo huyền hoặc như được làm ra cho những người hành khất Digan, cánh mũi phập phồng:

- Không, em không thực sự tìm được chính xác, em đã bắn khoả không biết rẽ ở đâu trong chiếc cầu thang có thể dẫn đến sáu căn phòng khác nhau này!

Phương mỉm cười, châm điếu thuốc khi này. Lê nheo mắt:

- Anh hãy hút thuốc khi cảm thấy thực sự cần, đừng hút vì thói quen – Rồi cô nhấp một ngụm cafe – Đây, anh thật sự ở đây hả? Một mình? Em nghe nói chỉ có những kẻ làm nghệ thuật mới thích có cuộc sống bừa bộn đơn lẻ như thế này, phòng này tựa như dành cho một con chuột túi chứ không phải anh!

Phương ngồi xuống chiếc ghế tròn bằng gỗ:

- Công việc marketing của anh bây giờ cũng không khác làm nghệ thuật, mà sướng là anh lại không phải là nghệ sĩ, thế nên anh ăn đủ ngủ đủ và biết lo cho chính mình.

- Anh thích sống vậy ư?

Phương nhún vai:

- Không phải thích hay không, anh sống như thế lâu rồi cô bé.

Lê lơ đãng nhìn lên trần nhà có một mảng mạng nhện được vẽ graffiti khéo léo:

- Vì sao?

- Cái gì vì sao?

Câu hỏi ngược rơi vào khoảng trống, Lê không trả lời, hai tay vẫn giữ cốc cafe, nhìn vào đáy mắt Phương. Một cơn gió lạnh chui qua khe cửa làm tấm rèm tung lên bất ngờ. Chợt cặp mắt màu ghi kỳ lạ của Lê khiến cậu bối rối, Phương chưa từng gặp ánh mắt khiến nó như thế, ý nghĩ trong đầu đan xen một cách tội nghiệp bởi luồng ánh sáng cảm thông từ trái tim.

- Em thực sự muốn nghe?

Lê gật đầu, dịu dàng. Phương bước ra ngoài lan can tràn gió. Cụm bạch lan trồng tinh tế trong hai chậu màu xám ngất, có vẻ không liên quan gì đến khung cảnh dờ dang chung quanh, đang hơi nhu nhú những chùm mới, mái gỗ màu nâu của căn hộ tầng một sót lại những giọt sương của đêm, đang đọng lại to dần và chảy xuống phía dưới một cách chậm rãi. Phương thở nhẹ, bao lâu rồi nó không nói về những mối quan hệ trong gia đình, về người mẹ không thay thế, về ông bố kỳ quặc nghĩ nhiều cho bản thân, và về những rạn nứt thờ ơ trong cuộc sống và chạm sớm của một đứa trẻ từng hay thất vọng. Đĩa nhạc đám cưới vẫn du dương nhẹ nhàng trên nền violon trong trẻo của Steven Chapman, làm tan ra ký ức mơ hồ. Tháng ba man mác xa xăm và ngán ngùi trong làn hơi lạnh bốc lên từ mặt đường đang khô dần khi những chiếc xe vụt qua. Duy nhất từ khi mẹ mất, Phương mới nói chuyện với một cô gái như thế này, Thủy dường như chưa từng. Lan can bé nhỏ đậm mùi ngọt ngào kỳ ảo của hai cốc cafe cạnh nhau như quện cả vào những cánh bạch lan. Khoảnh khắc, Phương ngỡ mình đang ở giữa một giấc mơ.

Bây giờ anh đang ở Mỹ. Hai tuần ngắn hết vội vàng. Căn phòng bụi bặm kia sẽ

lại lần nữa được đón chiếc ô nhỏ màu vàng. Anh đã rời Việt Nam, làm nốt những điều anh còn chưa thực hiện được ở nơi đây. Nhưng anh sẽ trở về và bắt đầu lại, mơ nốt một giấc mơ còn đang mở, và yêu em lại từ đầu, Lê a.

Phương ấn send (gửi) cho cái mail ngắn ngủi. Một trong nhiều chiếc đĩa mà Lê chép cho Phương cất lên bản “Tuesday morning” – giọng Michelle Branch êm và gọn như New York ngày mưa “I remember, stormy weather, the way the sky looks when it’s cold, and you were with me, content with walking...”

Tháng 3, Hà Nội hiền

Khúc guitar đang dở

Mười giờ đêm. Việc tập lại mấy bản nhạc cho chương trình giao lưu cho tuần sau khiến tôi không dứt ra được. Chỉ mỗi phần chơi đi chơi lại đoạn nhạc nhòe nhoẹt rục rờ quá đáng mà Huy – tên chơi Percussion của band – đề xuất làm tiêu tốn khoảng thời gian đáng ra có lẽ đã trở về nhà và kịp xem nốt đĩa phim Great Expectation dở dang từ hôm trước. Con mưa ập đến vội vã và gay gắt. Headphone trên tai rên rỉ bản ghita không lời Hand on heart của Skid Row. Nghĩ rằng mẹ sẽ cáu kỉnh khi ba tôi liền về muộn chỉ vì một chương trình ca nhạc, tôi xiết mạnh ga thêm chút nữa. Đột ngột ở đoạn rẽ tôi mò một chiếc xe đạp màu đỏ xuất hiện. Tay lái cứng đơ vì thấm lạnh nước mưa và hãi hùng, mắt tôi tròn tròn do sợ hãi cực độ choáng ngợp, tôi bóp mạnh phanh và kết quả đáp trả bằng việc giữ tay lái hoàn hảo nhất vẫn là bánh xe quét mạnh vào bánh sau của vật màu đỏ phía trước. Âm thanh ghê sợ trong tic tắc vang vọng giữa đoạn đường nhấp nháy đèn vàng vắng hoe vẫn đủ cho tôi nghe thấy cô bé ngồi trên chiếc xe á lên. Bao da đựng chiếc guitar bass sau lưng tuột ra rơi mạnh xuống đất. Chết tiệt! Tôi lắc tay lái vững lại, mặc kệ chiếc đàn, nhanh chóng dựng xe nhảy ra phía sau xem vấn đề mình đã gây ra, lần đầu tiên gần như trực tiếp đâm sầm vào một ai đó. Cô bé mặc một chiếc áo khoác màu nâu nâu nhạt bên trong là chemise kẻ oliver, đội lệch chiếc mũ bê rê đen có dọc vàng hơi chóc, đang phui phui những vết lấm và nhìn về phía chiếc xe đạp mà một bánh đã méo cong. Tôi lắp bắp bối rối thật sự, không biết phải nói câu gì, đúng là rơi vào những tình huống kỳ quặc người ta thoáng trở nên vô dụng, đành đứng im tựa một con chuột bạch đã bị tiêm thuốc mê cho thí nghiệm, chờ đợi sự mắng nhiếc. Cô bé nhìn tôi, dè dặt:

- Này cậu, giúp mình đạp lại cái bánh xe kia được không?

Tôi ngạc nhiên, câu hỏi có vẻ không ăn nhập với những gì tưởng tượng. Vẫn không mấp máy được lời xin lỗi nào cho ra hồn. Tôi cúi xuống tỳ bánh xe vào vỉa hè “sửa” mạnh hai ba cái, tự huyễn hoặc sau lưng ánh mắt đe dọa của cô bé. Cái bánh xe, gần như tròn lại, nhưng khi nhắc lên quay thử vẫn đảo đảo vể trêu ngươi. Tôi lung búng nhỏ xiu, nhận thấy được gương mặt mình chắc đã méo xệch:

- Cậu đi đâu, nếu cậu không phiền mình sẽ đèo cậu và kéo chiếc xe này về. Sáng mai mình sẽ đem nó đi sửa như cũ.

Cô bé phá lên cười vẻ hài hước:

- Cậu cũng tốt đấy chứ. Vậy mà khi bạn lao vào mình với tốc độ kinh hoàng, mình nghĩ cậu sẽ vèo đi như lúc xuất hiện cơ đấy.

Cô bé leo lên xe và một tay kéo xe đạp. Tôi nhìn qua gương – những lọn tóc dài ướt đầm chạy dọc xuống má và cái cằm nhỏ nhắn, chiếc mũ che kín vàng trán, những thoáng lộ ra đôi mắt nâu với lông mi cong vút, hết như một con búp bê bị bỏ quên trong nhà kho dính

cơn mưa rào. Đường về nhà cô bé ngược một đoạn dài, nhưng tôi không quan tâm nữa. Phố mùa đông. Những ô cửa vụt qua xanh thẫm. Phía sau lưng tôi vang lên tiếng huýt sáo một đoạn nhạc trong No worries của Simon Webbe. Qua rất nhiều ngõ. Cô bé nói qua vai:

- Mình là Nguyên. Năm đầu Sư phạm. Mình vừa đi dạy thêm về. Còn cậu làm gì vào giờ này ngoài đường vậy?

Làn gió mát liên tấp liên tục vào mặt khiến tôi đột nhiên tỉnh táo hơn:

- Mình là Võ Anh. Đáng ra cũng là Năm một Nhạc viện. Thế nhưng cuối cùng trượt. Nên bây giờ ở nhà chờ năm sau thi lại.

Ngữ điệu cuối hơi chùng xuống, dường như đoán được tôi nghĩ gì, Nguyên nói to, thản nhiên:

- Không thành vấn đề. Quan trọng là cậu không ngừng cố gắng. Cậu không bỏ chơi nhạc, phải không?

Tôi cười, trôi chảy:

- Đôi khi nghĩ là sẽ bỏ, nhưng cuối cùng thì không. Cùng vài gã bạn trong band từ hồi trung học, thi thoảng bọn mình chơi cho vài chương trình ca nhạc nhỏ hoặc dạ hội nếu được mời, thường là từ bạn bè! Mình vừa đi tập cho một cái như thế vào tối thứ ba tuần sau ở trên Kinh tế. Nếu cậu rảnh...

Câu chuyện vui vẻ. Tôi cảm thấy thoải mái. Tình cờ quen được một người bạn với vẻ ngoài cuốn hút và cách trò chuyện gây cười. Những bức bối cả ngày tan ra hết như bong bóng trong hồ cá. Ít ra Nguyên có cùng sở thích chung về âm nhạc như tôi. Cô nói rằng cũng từng chơi guitar, nhưng dần dần xao lãng, và cây đàn không còn được đụng đến từ lâu nay. Nhắc đến đàn, chợt tôi giật mình, gần như hét lên:

- Thôi chết hộp đàn guitar! Mình quên không nhặt nó lên!

Sau khi vòng lại vô ích, đoạn đường đen ngòm như café mất hút chiếc hộp da, tôi im lặng, thấy chán ngán và trống rỗng. Quay ngược xe đèo cô bé về tiếp, chợt tôi giật mình, gần như hét lên. Đoạn đường hun hút gió. Nguyên lên tiếng dè dặt:

- Mình xin lỗi...

Tôi ngắt lời, câu nói của Nguyên nằm trong chờ đợi của tôi:

- Không sao. Mình sẽ mượn đàn của mấy đứa cùng band.

Liếc qua gương, tôi thấy Nguyên nhún vai:

- Được, không thành vấn đề.

Câu nói lặp lại khiến tôi bức dọc vô cớ, gập chiếc gương xuống. Những vũng nước nhỏ trải đầy trên đường như những cạm bẫy khiến tôi càng thêm bức bối, tay lạnh buốt, mái tóc thì thấm đầy nước mưa và dính thêm vào một vụn va chạm nhằm nhí mang lại kết quả mất đi vật dụng yêu quý. Tôi cắm headphone vào nhưng không bật Ipod. Người ngồi sau cũng im lặng. Đến đầu một ngõ rộng, Nguyên chạm nhẹ vai tôi:

- Ở đây được rồi. Mình sẽ tự đi vào.

Tôi dừng lại, cố tình tạo vẻ mặt thờ ơ. Nguyên nói khẽ:

- Tạm biệt. Tuần sau diễn tốt nhé.

Câu nói chìm vào bóng tối phía sau, tôi vụt xe đi, không ngoái lại. Nhìn qua gương, chiếc đàn vàng treo cao ở đầu ngõ đung đưa trong gió, bóng Nguyên lững thững đi sâu vào, dáng vẻ cô độc và chịu đựng. Tôi chợt muốn quay lại nói lời xin lỗi, nhưng phần vì tự ái,

phần vì di động rung lên nhẹ nhẹ, không cần nhắc máy cũng biết mẹ gọi. Ý định tan biến nhanh giữa ánh sáng khô cạn, mờ thấp lên từ các ngọn đèn đường. Đoạn đường về chống chếnh.

Suốt tuần tôi làm lì và cái kính vô cớ, gã bạn chơi keyboard cùng band mang cho tôi mượn cây đàn cũ kĩ nhưng vẫn còn tốt chán từ khi nó còn học guitar, tôi kiên nhẫn tập với chiếc đàn không quen thuộc, tự nhủ sẽ dành dụm tiền mua lại đàn nhanh chóng. Tôi nhanh chóng chủ tâm gạt hình ảnh Nguyên ra khỏi suy nghĩ, quyết không nghĩ đến những rắc rối thường kỳ gây ra bởi con gái, mặc dù hình ảnh chiếc ngõ với ngọn đèn vàng gần như ám ảnh tôi.

Thứ ba. Ngày diễn sẽ không có vàng sáng nào kì lạ nếu không phải vào ngay sát giờ lên sân khấu, tôi nhận ra dưới đám khán giả đang la hét cuồng nhiệt phía dưới bởi những dư âm bản rock Never say goodbye của Bon Jovi do nhóm trước trình bày khá thành công, Nguyên đứng lặng lẽ dưới gốc cây bằng lăng, chiếc áo khoác khác, nhưng chiếc mũ bê rê đen sọc vàng thì y hệt tối hôm đó. Ánh mắt bình thản tựa như nhìn vào tôi. Tôi cúi xuống im lặng, bối rối. Huy đập vào vai tôi: “Này, tập trung đi”, tôi giật mình, nhìn lại đoạn nhạc lần cuối.

Phần diễn gần như hoàn hảo. Tôi cất đàn rồi nhanh chóng chạy xuống phía dưới khu vực khán giả, vài khán giả nín áo tôi trao tặng những lời khen, tôi cảm ơn vội vã, loay quanh khắp khu vực gần sân khấu. Tôi không muốn để tuột mất người đã đến xem tôi diễn chỉ vì được nghe một lời mời nửa chừng, còn tôi, thì lại tựa như một tên ngốc, cố tình quên bồng lời hứa đến sửa xe cho người mình đã đâm sầm vào, suy cho cùng, không có được một lời xin lỗi ra hồn. Thật lạ. Nguyên tựa như tan ra giữa đám đông những người nói cười xung quanh, tôi quay vài vòng, thất vọng đi ngược vào sân khấu. Bước vào phía trong cánh gà, tôi ngồi một mình xuống chiếc ghế gỗ ai đó đặt ở cuối cửa sau, Huy chọt ra phía tôi, đưa một hộp đàn màu bạc, vẻ kỳ quặc:

- Có cô bé nào đó với đôi mắt đẹp gửi cậu cái này. Những bí mật chưa tiết lộ nhé!

Tôi gần như vỡ ra từng mảnh, choáng váng tựa như người chơi nhào lộn bị tuột dây. Không nói được câu nào cho đến khi thằng bạn khuất sau đám đông nhộn nhạo, tôi kéo khóa hộp đàn, phía trong dính hờ một mảnh sticker vàng: “Vỹ Anh, chiếc đàn không thay thế được cái đã mất, vì một thứ nhạc cụ bao giờ cũng chứa đựng những khoảnh khắc mà người chơi nó tạo nên, tuyệt hảo. Nhưng nó cũng từng lưu giữ những xúc cảm của mình. Hy vọng cậu hãy sử dụng nó. Hôm nay cậu diễn rất hay. Một người bạn”.

Tôi lặng đi. Chết tiệt! Chiếc đàn guitar dây nylon và mảnh giấy càng như ghim thêm vào nỗi áy náy của tôi một cái phi tiêu nhọn hoắt. Tôi phải làm gì bây giờ? Tật xấu là mỗi khi động vào vấn đề hóc búa, bộ não tôi như động cơ hết dầu. Suy tính nhanh chóng, tôi gọi Huy lại và kể hết cho cậu ta nghe câu chuyện từ đêm hôm qua, kết luận: “Cậu nói đúng. Bí mật chưa tiết lộ vì tớ vốn không hứng thú với nó. Nhưng bây giờ thì cần thiết, ít ra hai cái đầu sẽ mang lại ý tưởng sáng suốt tình cờ”. Huy khoanh tay gật gù một lúc: “Đơn giản thôi, nếu không ngại thì gõ cửa từng nhà của cái ngõ đấy cho đến khi tìm ra cô gái kì lạ!”. Tôi gật đầu, ừ nhỉ, không nghĩ ra.

Sáng hôm sau, trời không mưa nhưng những ám mây ảm đạm rải khắp bầu trời, tôi rong xe đến nơi lần trước thả Nguyên xuống. Gã chiến hữu không bỏ bạn, mỗi đứa một bên, gõ cửa lần lượt từng nhà trong cái ngõ rộng, đến cái nhà thứ tám bên phải thì chính Nguyên ra mở cửa, mắt to trong ngạc nhiên. Huy cười, nhanh chóng rút lui. Tôi lại lúng túng, như thường lệ:

- Mình cảm ơn về cây đàn hôm qua...

Nguyên cười, nháy mắt:

- Không thành vấn đề. Chỉ là mình cảm thấy có lỗi với bạn, và đôi khi người ta cố gắng làm những việc để chuộc lỗi, bất chấp nó mang lại kết quả như thế nào. Mình cũng cần cảm ơn bạn chứ, vì bạn cũng cố gắng tìm ra mình mà.

Câu nói thành thật, không pha chút nào châm biếm. Ngược lại mang lại cảm giác an toàn. Tôi chợt thấy dễ chịu, như tìm được thứ gì đánh rơi lâu ngày đã tưởng mất. Mưa rơi xuống từ lúc nào, mải miết. Tóc mềm. Mắt nâu. Trò chuyện bình thản. Đoạn ngõ rộng ánh lên những hạt nước đọng khắp nơi, yên tĩnh và xa lạ với những âm thanh ồn ào của phố. Tôi và Nguyên đứng trước cửa ngôi nhà nhỏ nhắn có hàng rào mỏng, trông vượt lên cao một hàng hoa kỳ thảo, thả những tán lá màu vàng đung đưa trong mưa, khung cảnh giống như một bộ phim quen thuộc.

Hai tháng sau Nguyên sang Anh. Việc dành suýt đi hiem hơi vì thành tích học tập xuất sắc tại trường thực sự không mấy ngạc nhiên, bởi tôi chứng kiến những nỗ lực không ngừng nghỉ của cô bạn, nhưng dấu sao cũng đến bất ngờ. Tôi và Nguyên đã là bạn. Câu chuyện kết thúc nhanh và dang dở, có lẽ nó sẽ được viết tiếp khi chúng tôi gặp lại nhau, về thời gian ngắn ngủi cô bạn đã đến và bước ra khỏi cuộc sống của tôi nhanh chóng, nhưng giữa nó là những vết xước êm dịu, về album Steve Vai mà Nguyên tặng tôi lúc ở sân bay, sau này dần trở thành phong cách chơi nhạc cho cả band chúng tôi. Về những khoảng trống khó lý giải cô bạn mang lại, đằng sau những nụ cười. Tôi mơ hồ những câu hỏi chưa được trả lời về cuộc sống, gia đình, âm nhạc, con người của Nguyên – sự tò mò lại như ly trà sữa nóng giữa mùa đông, mà tôi không muốn uống hết, chỉ nhấp từng ngụm nhỏ. Rất lâu sau tôi vẫn dùng cây đàn guitar mà Nguyên đã dung tiền dạy thêm mua, ngay cả khi thi lần thứ hai vào Nhạc viện Hà Nội, và lần này tôi đỗ. Bản nhạc tự chọn tôi chơi hôm ấy là No worries, tựa như lời cảm ơn dành cho Nguyên. Đúng. Sự thật là chỉ cần cố gắng hết mình khi muốn làm việc gì đó, bất chấp kết quả thế nào, như thế sẽ thấy thoải mái, ít nhất mang lại cảm giác bình yên.

Tháng 3. Hà Nội hiện

Hoàng hôn bắt tử

1. – Không, em không dậy, té ngay! – Giang lè nhè bằng cái giọng nhiều chất gây sự.

Vẫn cái chất ấy, Hải còn có vẻ phát ra nhiều hơn:

- Anh không biết! Mẹ bảo gọi mày dậy. Đi mà trình bày với mẹ!

Trời, bây giờ mà nó dậy trình bày thì còn gì là giấc mơ chưa có hồi kết, Giang cố làm cái giọng của mấy vai phản diện:

- Không, ra khỏi phòng em ngay không em cho một cước thì hết thở. Ra mau!

Ông anh cười đúng bằng mũi luôn mới đau chứ:

- Vẫn còn mơ ngủ đấy à mà nhắc đến vũ lực? Cho mày một lựa chọn, một là dậy đi cho anh hoàn thành nghĩa vụ hàng ngày, hai là anh hoàn thành theo cách của anh!

Giang giật mình, bật dậy thồn thức theo một trạng thái đầy đủ nghĩa của hai từ bất lực:

- Đây, em dậy. Bây giờ một là anh ra khỏi đây ngay, hoặc là... hoặc là... em ra khỏi đây!

Hải cười một điệu học được của Anakin trong Star War, đi ra khỏi phòng Giang. Nó bực mình với lấy cái di động nhìn giờ rồi ra đánh răng. Dù sao bây giờ Giang cũng đang có cơ hội để phóng khoáng giờ giấc!

Những ngày thi tốt nghiệp trôi qua êm ả hơn là Giang tưởng tượng, nó cứ nghĩ mọi thứ sẽ phải rầm rộ và loảng xoảng hơn. Cuối cùng thì Sử, ba giờ sáng, là môn muộn nhất có đề. Văn thì còn có từ không giờ. Năm nay tú không bị xẻ ra làm nhiều mảnh cắm lung tung như mọi lần nữa mà chính xác ở một độ hạnh phúc và đáng lo ngại bằng nhau, thế mới thấy chuyện giám sát thi cử vẫn còn nhiều vấn đề phải bàn, và sau đó khi nó đọc được trên Vnexpress là năm nay có tám trăm kilogram phao bị thu giữ thì không biết tại sao TV vẫn cứ lung bùng: "... Năm nay kỳ thi tốt nghiệp thành công rực rỡ...".

Với những học sinh "phình phồng" khác thì kết thúc kỳ thi tốt nghiệp cũng mới chỉ là bước đầu trong chiến dịch bon chen vào đại học, nó có thể giúp cộng điểm, nhưng không đỡ được toàn bộ, vì thế đưa nào đưa nấy lại hăm hở dàn trận chiến tiếp. Điện thoại có vẻ được dùng nhiều hơn là sách, và những bộ quần áo nhiều túi nhiều ngăn ngày càng đắt giá khi thấy được hiệu quả của chúng qua một kỳ thi, lại càng được tin dùng. Giang thì không quan tâm mấy đến giá quần hộp đang tăng, dù nó không phải thi đại học. Chỉ nói thế thì cũng không hết được nghĩa của cái ý nghĩa mà không có cấu trúc câu phức tạp nào dưới một trăm chữ diễn tả được. Còn nửa tháng nữa Giang sẽ rời Việt Nam, trong lúc mà "chúng bạn" (hai cái từ mà mẹ nó vẫn dùng khi muốn so sánh nó với bạn bè, nghe cứ gọi là sang sảng) còn đang nhờ nhỡ ở thời điểm cách đây một trăm tám mươi ngày, thì nó đã bắt đầu phải quyết chiến với vụ thi cử dành scholarship (*học bổng*) sao cho nhanh chóng té khỏi quê hương yêu dấu – kỳ thi mà so với sự tình tốt nghiệp về mặt tinh thần không nặng nề bằng mà kiến thức thì rộng rãi thoải mái quá đà. Nói chung là cuối cùng thì Giang kết thúc việc chờ đợi và bỏ vào ví cái vé máy bay một chiều kẹp chặt với visa khi "chúng bạn" bắt đầu biết năm nay sáu môn thi sẽ là gì. Chuyện này không ai biết gì ngoài gia đình nó, Giang luôn luôn hành động như thế, nó nỗ lực cho những phút cuối vinh quang. Và lần này nó cũng không định nói với ai, Giang không muốn bạn bè nó bận tâm nhiều trước kỳ thi đại học chông gai phía trước. Giang cũng thi tốt nghiệp, nhưng nó không quan tâm lắm về kết quả, vì đỗ tốt nghiệp thì dễ, cái khó chỉ là đỗ loại giỏi thôi, mà bây giờ thì với nó ba mươi hay sáu mươi điểm chưa cộng cũng như nhau mà thôi!

Giang bước xuống cầu thang, Hải đang ngồi chơi X-box thấy cô em đi xuống ngược cái vẻ mặt thỏa mãn đáng ghét và khả ố lên (đây là Giang tự phỉ bang thế cho bõ ghét, chứ mang cùng nguồn gen với Giang không có ai là xấu cả). Hải học ở Úc, đang trong kỳ nghỉ hè nên nó về nước. Giang rửa thắm cái cách ngả ngớn trên đệm chơi điện tử trông đến là rảnh rỗi của Hải. Ngứa mắt!

- Ăn bánh mì với mứt táo không em?

Giang hơi ngạc nhiên vì lòng tốt đột xuất của ông anh quái quỷ, dù sao nó cũng chẳng muốn gây gì với một người đã biết cách quay đầu, ai lại đánh kẻ chạy lại bao giờ, Giang nở nụ cười tươi rói:

- Có!

Hai giây sau câu nói, Giang bắt đầu cảm thấy từ giờ trở đi nó sẽ đánh tuốt tuồn tuột những kẻ chạy bắt cứ hướng nào:

- Ờ, ăn thì làm cho anh luôn nhé, nhớ cho nhiều mứt! Cảm ơn trước!

Giang thở dài một cái, nó tự nhẩm không biết có đủ tiền để thuê nhà ra ở riêng một tháng nữa tránh khỏi cái ông anh quý này không, chứ thế này có Panadol extra cũng không giải tỏa được cái mớ xì trét trong nó!

2. Giang gửi xe đi vào trường, rẽ trái qua phòng y tế. Y như rằng, Dũng đang vắt vẻo quay mặt vào tường vừa đọc Naruto vừa rúc rích cười một mình một cách kỳ quặc. Giang rón rén đi vào, đến sát Dũng, nó e hèm một cái rất nhỏ nhẹ nhưng tác động đến từng tế bào da thằng bạn. Dũng giật nảy mình lên, quăng cuốn truyện vào khe giường, quay lại có vẻ ngây thơ vô số tội. Nhìn thấy Giang đang đứng khoanh tay, mặt thì nín cười, nó thốt lên:

- Bỏ tay với cậu luôn, không biết là tớ ghi vào sổ y tế là cảm thấy bất thường về tim để nằm đây à, cậu dọa thế thêm vài lần nữa tim tớ nó hảy ra ngoài chơi là bị khép vào tội giết người không cố ý đấy.

Giang không nói gì. Dũng với tay moi quyển truyện trong khe giường, phúi phúi đứng lên, nghĩ thế nào, nó lại vút vào trong khe, vươn vai:

- Có khi cứ vút đấy, mai đọc tiếp.

Hai đứa lững thững đi lên lớp, Dũng lúi húi lắp pin mới vào cái MP3, nó liếc sang Giang, hôm nay con bạn có vẻ là lạ. Nó đập tay một cái vào phần dưới của ba lô Giang:

- Không lo đâu, sắp thi rồi ai người ta để ý sĩ số đâu.

Giang bật cười:

- Tớ sợ quái gì chứ. Tớ...

Giang định nói là tớ sắp rút lệ khỏi cái mùa hè Việt nóng nực rồi, nhưng nó vội rút lại. Nó vẫn chưa biết phải nói điều ấy với Dũng thế nào, thằng bạn cũng không hề biết nó sắp đi. Giang không biết điều này là thế nào nữa, nó nửa muốn nói luôn cho Dũng biết, nửa lại không. Lớp học tầng bốn hiện ra, hành lang vắng ngắt đằng sau dãy nhà C nắng không bao giờ chiếu tới, Dũng ngồi xuống ghế dài, dựa vào tường, Giang cũng ngồi xuống đất, còn mười phút nữa hết tiết, cả hai đứa đều không muốn vào lớp ngay. Cũng chỗ này cách đây ba tháng, có một câu chuyện đã tác động rất mạnh đến Giang...

- Cậu có muốn thi đại học không Giang?

Giang mỉm cười:

- Sống ở đời phải biết mình là ai!

- Thế mà sau khi biết mình là ai rồi, tớ lại muốn mọi người cũng phải biết tớ là ai nữa cơ, có thể tớ sẽ không thi đại học đâu...

Giang giật mình, điều Dũng vừa nói thu hút nó:

- Cái gì cơ?

Dũng ngược mặt lên:

- Và rồi tớ sẽ đạt được điều gì sau khi đỗ? Tớ có học được những gì tớ cần không? Những gì tớ sẽ học, tớ có cần không?

Giang thì thầm, hai tay nó nắm chặt vào nhau:

- Tại sao cậu không đi du học, đó có phải là một hướng tốt hơn không?

Dũng mím môi:

- Đó không thực sự là một hướng tốt hơn, đó chỉ là một giải pháp tạm thời để giải quyết hoàn cảnh mà thôi...

Giang nheo mắt:

- Đi đến một nơi có nền giáo dục tốt hơn thì có gì sai đâu?

Dững tiếp vào câu bỏ lửng của Giang:

- Đúng, nó không sai, nhưng đó không phải là nơi tớ yêu – Dững đặt tay xuống đất, nhẹ nhàng – Tớ sẽ phải sống bảy, tám năm có lẽ là đẹp nhất và nhiều ước mơ nhất ở một nơi như thế ư? Rồi sau đó khi trở về tớ sẽ nhận được gì khi đất nước mình còn ít đón nhận cho những thứ của nước ngoài đến thế, mà rất có thể sau khi đã kết thúc gần đây năm, người ta có thể sẽ không còn muốn trở về Việt Nam nữa, nơi mà chất xám bỏ ra không được trả công bằng một nửa những gì nó đáng được nhận, và ngược lại...

Giang giơ ngón trỏ tay trái lên trán, một ký hiệu riêng của hai đứa khi muốn nói: “Đã hiểu”.

Nhớ lại câu chuyện đó, Giang vẫn thấy có những cảm xúc như đang đắm đuối. Đây chính là điều khiến Giang định sẽ đi mà không nói cho Dững biết. Hàng cây nhỏ dưới sân trường rung nhẹ lá, từ ngày vào trường đến giờ 3 năm rồi mà Giang vẫn không biết đó là loại cây gì, nó chỉ thấy những chiếc lá rất to, hình lục giác, lúc nào cũng có màu hơi úa và lỏng lẻo, những thân cây thì lúc nào cũng hơi cong cong về phía đằng trước, học sinh đứa nào cũng biết đây là do cây vươn tới những chỗ có nhiều ánh sáng hoặc không khí hơn. Nhất định trước khi ra trường Giang sẽ hỏi bạn nó đây là cây gì.

3. Chiều được bắt đầu bằng cơn mưa bóng mây, thời tiết của Hà Nội những ngày này rất tệ, tựa như bị ép vào một cái lò nóng và ngột ngạt, cơn mưa cũng làm dịu đi được đôi chút, mặc dù cái nắng vẫn không có vẻ gì là muốn ngừng, và trời thì vẫn không có tí gió nào. Hội con Vân qua rủ Giang lên café sách Intello ngồi học, chứ ở nhà dễ mắc bệnh cuồng ngủ lắm. Cái quán đẹp thế mà mấy cái đèn chím và đèn ống màu cũng hừng chung cảnh mất điện toàn phần không đúng lúc của thành phố. Tầng ba vắng nhất, mấy đứa chui ra cái bàn gần cửa kính ngồi, con Minh lôi ra chồng sách vở dày cộp:

- Bao giờ đất nước mình mới bỏ được cái lối thi cử chết tiệt này chứ. Cứ thế này mà không quay thì chết con người ta!

Vân cầm tai nghe vào, nó thổi phù phù:

- Thi học đi, học đi để mà cố làm bà gì đó to to, lúc đó có quyền đề ra luật thi cử nào đó dễ thở và thực tế hơn bây giờ. Lúc đó con chúng ta không chết!

Giang đế vào:

- Văn hoa hơn tí là hi sinh đời mẹ mát mẻ đời con!

Cả lũ cười ầm. Con My xua tay:

- Thôi học tí đi lên hồ cho mát. Mà MP3 đứa nào có “Promise don’t come easy” không share (*chia sẻ*) sang máy tao cái...

Cái đàn piano ở góc phòng đã có vẻ bụi bặm, dường như lâu lắm không ai sờ đến nó, cũng lâu lắm rồi Giang không chơi đàn, cái cách người ta đặt những ngón tay lên phím đàn một thời làm nó điên cuồng đến độ khi gameworld của Vincom nhập về máy đánh đàn nó đốt đến cả hàng trăm xèng vào đấy, thì bây giờ sao với Giang nhạt nhòa đến thế, nó còn rất ít xúc cảm khi nghe một bản nhạc không lời, một trăm “Winter sonata” cũng không còn có năng lực cho nó rỏ nửa giọt nước mắt. Như thế tốt hơn hay không? Giang hơi ngả người ra đệm, chờ đợi. Những lời của Minh khi nãy khiến Giang nghĩ tới Dững và con đường Dững sẽ đi.

4. Những ngày còn lại trôi qua rất nhanh, không biết thế nào nhưng Giang chỉ cảm thấy tiếc vì không chờ được đến tháng sau rồi mới đi, tháng bảy có những cơn mưa rất lạ, Giang thích mưa. Sẽ không có ai ngoài bố mẹ nó đi tiễn, Hải thì lảm nhảm là bận vài việc, chắc không đi. Nó giận ông anh lắm, vô tâm đến phát ức lên.

Giang đã ngồi ở sân bay, chỉ còn một chút nữa thôi nó sẽ vào làm thủ tục. Giang bẻ từng ngón tay nhẹ nhẹ, nó thấy tim mình đập mạnh. Là cái cảm giác sung sướng chờ đợi đến giờ phút được bước sang một nơi khác, nơi mà nó có thể làm được nhiều điều nó đã không thể, lại cũng là cảm giác bứt rứt vì một sự ra đi như thế.

Giang đưa đồ vào cân, chậm rãi, toàn bộ giấy tờ của nó đặt trên bàn. Nó nhìn vào số cân, chợt nhân viên kiểm tra giấy tờ và check đồ mỉm cười, đưa nó một phong bì:

- Cái này của em à, sao lại kẹp trong hồ sơ thế này?

Giang cầm cái phong bì, phía bên ngoài có dòng chữ của Hải: “Đại ca mày đây, cái này của thằng Dũng gửi mày, đừng hỏi vì sao nó biết mày đi, mày chỉ là một con bé ngốc thôi, còn rất nhiều thứ mà người ta không cần những lời giải thích, chỉ là nó đã là như thế! Hết nhiệm vụ. Giờ mở tiếp cái phong bì ra. Đi vui về cô em!”.

Trong phòng chờ máy bay, Giang mở phong bì ra, một cái CD mini nhựa màu xanh, nó đút vào phone, giọng của Dũng: “... Ấy hãy đi, đến nơi mới và bắt đầu cuộc sống mới, tớ không muốn ra sân bay vì tớ nghĩ làm thế này sẽ tốt hơn. Tớ cũng sẽ sớm đi thôi, dù muốn hay không. Tớ vẫn sẽ phải đi, vì tương lai của tớ...”

Giọng Dũng ngắt đột ngột, đoạn trống dạo đầu bản “I don’t want to change the world” của Ozzy vang lên. Giang ngồi lặng, từ cửa sổ lớn, ánh sáng chiếu vào căn phòng chờ thành những đoạn ngắt quãng. Giang đứng dậy, kéo vali vào đường dẫn ra máy bay, nặng nề. Hoàng hôn chậm rãi. Khung cảnh qua cửa máy bay trở nên bất tử. Lên máy bay, Giang mới khóc.

Cỏ mềm

1. Trời bỗng trở lạnh đột ngột. Chỉ sau một đêm, không khí khô cóng, chùm cúc đất xanh cắm vôi vĩa trên chiếc bình gốm nâu ở góc tường cũng thu mình lại, tựa hồ run bắn lên khi những cơn gió vụt qua tấm rèm khua khoáng va chạm vào căn phòng bé nhỏ. An co rúm lại trong chăn, lão Tacta chủ nhiệm khoa có mang tờ kết quả thi chằng chịt đập vào mặt nó lúc này cũng dừng hòng kéo nó ra ngoài cái lạnh chết tiệt kia. Đĩa nhạc Cánh cung của Đỗ Bảo đặt ở chế độ reply shuffle vẫn vang lên tiếng piano nền tuyệt hay cùng chất giọng trong trẻo cao vút của Khánh Linh: “*Hạnh phúc kia rồi sẽ mau thành, người còn yêu nhau sẽ trở về với nhau, và tình yêu còn mãi riêng dành...*”. Tiếng những chiếc xe vụt qua vụt lại. Tiếng của đám trẻ con chưa đến tầm đi học nhưng đến tầm hét. Chỉ vì đêm qua sau khi thức đọc cho hết cuốn sách được ca ngợi tán tụng Búp bê Bắc Kinh mà quên không vít chặt cửa đã nhảy vèo lên giường, tất cả mớ âm thanh hỗn độn xoáy vào tai An như một triệu con ong đang vù vù. Người An chợt rung lên. Mất nửa phút nó mới biết đó không phải là cơn chấn động được tạo ra bởi một chiếc xe tải mười tám bánh ở dưới mặt đường đang nhện nhạo kia tác động lên nó, mà là cái mobile đang rung tit nhiệt tình ở phía cuối của cái chăn. An với tay tắt cái dàn vẫn không ngừng phát ra những âm thanh chói tai, trả lời bằng một giọng rất oải khi nhìn thấy một số lạ hoắc hiện lên trên màn hình:

- A lô, ai thế ạ?

Đầu bên kia im lặng, tựa như một người lịch lãm đang chơi trò ú tim với một kẻ miệng vẫn còn đang ngáp như lấy được. An cúi kính tăng vọt thanh âm giọng nói tới tận trên quãng thanh La hai nhịp nữa:

- Này này, bảo cho mà biết, nếu rảnh rồi không có việc gì làm vào cái giờ này thì tốt hơn hết lần sau bấm số 1080 gặp mấy em tư vấn tình cảm nhé chứ đừng bấm vào cái số này nữa.

Đứt chừng hai giây. Đầu bên kia nhẹ nhàng:

- Trước khi bấm cho anh, em cũng định gọi đến cái số anh vừa nhắc.

An giật mình, choàng bật dậy khỏi tấm chăn, mắt mở to kinh ngạc:

- Vân à! Anh xin lỗi. Có chuyện gì vậy?

Đầu kia ngáp ngừng:

- Vâng. À... Ừm... Vâng... Em... đang ở gần ngõ Tam Thương, anh có đến đây bây giờ được không?

Cái giọng ươn ướt như bị hai hộp giấy ăn chẹn vào thanh quản đầy làm giấc ngủ cách đó vài phút của An như trôi tuột vào một trăm năm trước. Nó trả lời nhanh:

- Được. Em ở nguyên đó chờ anh. Chừng mười lăm phút nữa anh sẽ đến.

2. An và Vân là gì của nhau nhỉ? Yêu thì chắc chắn đến... năm mươi phần trăm là không phải, thực tình đến An cũng còn nghĩ mình chưa hoàn chỉnh suy nghĩ, thậm chí nó còn chưa sẵn sàng cho chuyện đó. Bạn bè thì không phải, một nửa vì những cảm thông xuyên thấu, nửa vì cái dựa nhẹ vào một bờ vai, cũng chẳng ai trong hai đứa muốn người kia là bạn, điều này cũng chắc chắn đến năm mươi phần trăm. Cụ thể hóa những cảm xúc không giới hạn thành một thứ gọi được bằng tên là điều ai cũng muốn nhưng không ai làm được.

An quen Vân trong một lần nó lên Ngoại thương xem cuộc thi miss của trường. Nó nhìn thấy Vân ở một góc gần cửa ra vào sau của sân khấu, đang ngồi khóc. Giữa đêm dạ hội ồn ào và hào hứng, không ai chú ý đến một cô bé mặc váy dài trắng muốt đang ngồi khoanh hai tay vào đầu gối, nước mắt chảy nhẹ, trông Vân lúc đấy tựa như một cô mèo giữa buổi đại tiệc của những phù thủy đang bay lượn xung quanh. An bối rối, nó ngồi xuống cạnh cô mèo, rút ra túi giấy ăn mang trong ba lô vì tình trạng nghẹt mũi tình cờ. Vân nhìn An lạ lẫm, đôi mắt tròn to trong veo ngân ngấn nước với mí mắt sưng mọng:

- Anh là ai?

Câu hỏi kỳ quặc bất chợt làm An lúng túng, nó đưa tay gãi gãi lông mày, không biết trả lời sao cho phù hợp:

- À... à... Tôi là... người đi xem!

Cô mèo rút một tờ giấy ăn lau dòng nước mắt rào rào:

- Vậy tại sao anh không xem đi, lại ra đây làm gì?

“Trời ạ! Hỏi thế có mà bằng đánh đố nhau”, An âm ừ, vẻ tình cờ:

- Đây là lần đầu tôi đến đây, vì thế tôi đi loanh quanh xem trường này có gì hay không!

Cô mèo vẫn chưa thôi chất vấn:

- Vậy có gì hay không?

An nhún vai:

- Cũng không tệ. Bắt được một cô gái xinh đẹp đang khóc thút thít như chờ đợi một ông

Bụt hiện ra đưa giấy ăn!

Cô mèo nhoẻn miệng:

- Em không phải cô gái xinh đẹp.

An nhìn đôi mắt mọng nước, hài hước:

- Vậy không lẽ em muốn nói là em rất xinh đẹp!

Cô mèo bật cười:

- Vậy ông Bụt cũng không hỏi tại sao cô-gái-rất-xinh-đẹp lại khóc ư?

An mỉm cười:

- Không, mẹ ông Bụt dạy không được tò mò chuyện người khác!

...

3. Nhớ lại chuyện đó, An không khỏi tự tủm tủm cười. Ngay bây giờ, cái cảnh Bụt – mèo hai năm trước lại y hệt, lần này giữa phố. An dừng xe. Vân đang ngồi khóc trước một trạm điện thoại công cộng ngay sát lề đường, mặc kệ những người qua đường ngoái lại vẻ kinh ngạc. Như thường lệ, An không hỏi, mặc dù những việc Vân làm vẫn khiến tim nó rụng ra tra vào xoành xoạch. An tiến lại gần cởi chiếc áo lạnh màu oliver khoác lên vai Vân. Nó nhìn Vân một lúc.

- Em ăn gì chưa?

Vân không trả lời, nhìn An bằng con mắt buồn rầu thất vọng, tựa như một người thủy thủ sau nhiều ngày lặn lộn trên đại dương phát hiện ra kho báu mình hằng tìm kiếm chỉ là một hạt ngọc nhỏ xíu bằng móng chân út. An cầm tay Vân:

- Ngừng khóc đi. Anh đưa em đến một nơi, nơi ấy em có thể thoải mái khóc to, thậm chí hét lên mà không sợ ai thấy.

Vân leo lên xe, giấu mặt vào lưng An. Dù không nhìn thấy, nhưng An biết Vân đang thổn thức, thậm chí người cô run lên, chắc không phải vì lạnh. Hai người không nói gì cả suốt đoạn đường. An phóng xe lên gần công viên nước Hồ Tây, dừng ở đoạn hồ sen. Sáng sớm, trời lại lạnh ngắt, đoạn đường vào công viên nước thực sự vắng tanh. Hai đứa ngồi xuống. An rút thuốc ra. Từ trong chiếc áo lạnh to sụ An khoác cho Vân, cô cất tiếng, khàn đặc nhưng rành rọt chậm rãi:

- Anh đừng hút thuốc

An mỉm cười, cất bao thuốc đi, làm một việc mình không ưa mang lại cảm giác hài long cho người khác không phải là điều An thích, nhưng Vân tựa hồ thứ gì khó chống đỡ lại được, như sáng nay cũng vậy, cô là người duy nhất dứt An ra khỏi chốn ảm khi mà nó mới chỉ chui vào chùng nửa giấc.

Hai đứa ngồi cách nhau khoảng một gang tay, lặng lẽ. Mùi cỏ ướt, mùi sen thơm dịu dàng. Mùi của mưa còn đọng lại ở những vành lá. Vân thở một nhọc, sau những dòng nước mắt chảy ra, cô đã trấn tĩnh lại. Một lúc lâu, Vân lên tiếng:

- An, sau khi ra trường, anh định làm gì?

An chống hai tay, ngả ra sau:

- Có lẽ anh sẽ về tòa soạn làm, anh thích công việc ở đó. Nó hợp với tính cách tự do của anh. Và ít nhất, nó thỏa mãn cho anh được viết thật nhiều.

Vân im lặng. Những làn gió thoảng qua mát rượi, tưởng như từng ngọc cỏ dưới chân tung lên, không gian rộng lớn hút lại trong hồ sen mượt mà.

- Anh biết không, còn em từng nghĩ, sau khi ra trường em sẽ trở thành một người dịch sách, em rất thích đọc những tác phẩm văn học của những thế kỷ trước, tự hỏi sao chưa có người nào dịch chúng. Đó là một ước mơ xa xôi từ khi còn nhỏ, khi được bố đọc cho những câu chuyện cổ tích.

Vân chợt ngừng lại. An im lặng. Nó đã mơ hồ đoán được vấn đề đã xảy đến với Vân. Bố mẹ của Vân đã li dị vì những bất hòa không che giấu được từ khi cô còn học trung học, những tan vỡ thầm kín trong gia đình tác động nhiều đến tâm hồn mỏng manh của cô gái nhạy cảm. Vân chọn sống với bố, không phải vì yêu ai hơn trong bố và mẹ. Chỉ đơn giản là vì một người đàn ông sống một mình sẽ khó khăn hơn. Thi thoảng mẹ vẫn đến thăm, Vân càng đau đớn hơn khi chứng kiến sự gương gạo của một tình yêu đã hết. Dù cả hai người đều thương con, nhưng không ai muốn níu giữ những gì đã không còn.

- Bố em sẽ lấy vợ. Bố nói thế, mới thôi... Em đã có thể tưởng tượng ra điều ấy, nhưng khi nó xảy đến, em vẫn hụt hẫng. Cảm tưởng như suốt những năm vừa rồi mình đang rơi tự do, thì bây giờ, như là đã chạm xuống đáy vực sâu. Đau nhói... Khi đủ cảm thông được vì sao bố mẹ li dị, em chịu đựng, bình tâm. Nhưng trong sâu tận, vẫn mong như chuyện cổ tích, bố mẹ sẽ quay lại. Nhưng giờ thì không, chắc chắn không...

An cầm nhẹ lấy tay Vân, lần đầu tiên từ suốt khoảng thời gian quen nhau. Lặng đi rất lâu. Vân không khóc nữa, đôi môi lạnh ngắt nhỏ bé chỉ hơi run lên, nó quay sang An, cười nhẹ:

- Em sẽ không sao đâu. Sẽ không buồn nữa, vì em biết không có ai sai cả. Em chỉ muốn khóc một lần thật nhiều cho vơi đi tất cả. Một điều cần đến cũng sẽ đến, phải không anh?

An gật đầu:

- Chúng ta đều đã đủ lớn cho những suy nghĩ cần thiết. Nếu em vẫn còn tình yêu với mơ ước của riêng em, đừng để ai phá vỡ, dù là người từng gây dựng ước mơ ấy nơi em. Ngọn cỏ tuy mềm nhưng rất vững chãi chống đỡ trước gió. Em cũng hãy như thế! Cố gắng lên.

Vân dựa vào vai An, đôi tay mềm mại siết chặt. Giờ An đã biết giữa nó và Vân là gì. Đó là khi người này mệt mỏi, sẽ nghĩ đến người kia đầu tiên, và khi người kia cần, người này sẽ xuất hiện bên cạnh, chỉ vì một bờ vai. Chỉ như thế, mà là tất cả.

Từ phía xa của bầu trời xanh nhạt, những làn mây gợn lên, báo một ngày sẽ có mưa. Những cơn mưa bao giờ cũng xóa đi nhiều thứ, xoa dịu nhiều thứ. Cuối con đường ai cũng phải đi, là một điều gì đó đợi chờ mà không ai biết trước. Nhưng không bước chân nào dừng lại cả. Chỉ nhìn lại phía sau một thoáng chốc, rồi sẽ đi tiếp về phía cuối con đường. Không ai cất tiếng, nhưng bản nhạc dịu dàng vang lên trong cả hai đứa: “... *Hãy nói mình yêu nhau, một lần cuối... Rồi cho những khoảng trời hạnh phúc, nhạt nhòa đôi tay níu giữ... Hãy ôm chặt lấy anh, cho nỗi buồn nhẹ vơi...*”

Tháng 3. Hà Nội hiện.

Café yêu

Tặng Hân

Ciao café

- Điều em sẽ làm đầu tiên nếu anh và em chia tay là gì?

An chống một tay lên cằm, gần như cười phá lên:

- Ha! Câu hỏi ngộ nghĩnh đó! Có lẽ em sẽ... lại lên Ciao café này gọi ba cốc

xoài dầm và ngồi ăn cho hết trong nước mắt.

Duy Anh cười nhẹ, nắm chặt tay dưới gầm bàn, nó quay ra vẫy một cậu bồi bàn:

- Cho ba cốc xoài dầm nhiều sữa chua ít đá! – Rồi quay lại An đang nhìn nó ngạc nhiên – Em có điều kiện làm điều đó ngay bây giờ và anh biết là không trong nước mắt, chúng mình chia tay An nhé.

Năm phút sau, Duy Anh cầm tiền thừa, đứng dậy bước ra ngoài, vẻ mặt cố tỏ nhiên như-là-rất-bình-tĩnh, nó hơi nheo mắt trước ánh nắng phản chiếu từ những ô cửa kính xanh từ Tràng Tiền Plaza. Tháng mười.

Grand Prix – Toilet Pub

Cuối cùng Duy Anh cũng làm được việc chia tay với An. Không phải là khó khăn, mà là hơn thế. Nhưng dù sao Duy Anh cũng chấm dứt được việc nghĩ quá nhiều về vấn đề đó. Nếu lúc nói lời tỏ tình với An nó phải đọc sách và tập trước cái gương nhiều đến nỗi nhớ được hình dáng của ba vết xước nhỏ trên cái gương phòng nó, thì đến lúc nói chia tay, nó có vẻ “tàu nhanh” hơn. Đáng ra nó đã phải làm sớm hơn, ngay vào cái ngày nó tình cờ đi lên Sago café và nhìn thấy An cầm tay một cậu con trai lạ hoắc, nhưng nó lại chọn giải pháp đi thật nhanh xuống khỏi cái cầu thang xoắn ốc đó và phóng ngay ra Hồ với suy nghĩ: “Mình đã nhìn nhầm, không có chuyện gì cả”, mặc dù Duy Anh biết giữa năm mươi người con gái giống nhau y hệt nó vẫn chắc chắn tìm ra An sau năm giây nhìn. Đôi khi chính xác lại thành một.

Một ngày không em bỗng trở nên thên thang. Duy Anh dậy thật sớm, vừa ngồi lau xe vừa xem loáng thoáng một bộ phim nhạt nhẽo nào đó đang chiếu trên HBO. Một trứng một café, rồi lên trường ngồi vừa nghe giảng vừa tán dóc với mấy thằng bạn. Sau lần thất bại ở giải thưởng thời trang *Viet Nam Collection Grand Prix*, Duy Anh hơi nản chí với việc thiết kế. Có lúc cả tuần nó không ngồi vào bàn vẽ, cũng chả động đến mảnh vải nào. Duy Anh là nhân vật được đánh giá cao tại khoa Thiết kế Thời trang của trường Mỹ thuật công nghiệp – thế mà nó lại không vào được đến vòng chung kết với tận hai mươi sáu thí sinh được chọn. Hai mươi sáu chứ có phải hai đâu, thế mà còn không vào được thì đời có đáng chán hơn một con gián không. Thảm hại trong công việc (đấy là nó tự nghĩ thế), rồi lại một cái thất bại to đùng kề luôn trong tình yêu. Ít ra, chia tay với An rồi, Duy Anh trở thành công dân tự do theo đúng nghĩa sáng sủa của từ này. Cũng như những thằng con trai hai mươi hai đủ khôn khác, nó biết rằng yêu vẫn là một cái chết được báo trước.

Một thứ bảy, Duy Anh cùng thằng bạn khác khoa lên Toilet Pub ở Trần Nhật Duật. Nó cũng không mấy khi lên pub, nhưng thấy anh Nam DJ chủ quán quảng cáo hôm nay có một ít thời trang, lẽ nào mấy thằng chuyên ngành như nó lại không lên ngắm nghía trảng mắt tí. Duy Anh đến hơi trễ. Nó bước vào bàn. Thái Dương đã ngồi sẵn, gọi một ly Gin với nhu cầu tự pha Tonic, thói quen tự chế rượu có lẽ trở thành cầu kỳ khi đến những nơi ồn ào. Dương chỉ vào một em đang mặc bộ váy xanh xẻ rộng chằm đất.

- Kìa mà, em bé kia không cao dưới mét bảy đâu! Trông yêu phết.

Duy Anh hơi nhíu mày, nó ghé vào tai thằng bạn:

- Nếu có thích thì cũng chỉ là sẽ mặc đẹp những đồ tao thiết kế. Chứ tao không có nhu cầu tìm bạn gái làm nghề này. Phũ lắm mày ạ.

Dường như bỏ ngoài tai những lời của Duy Anh. Ba phút sau, Dương vẫy một chị từ phía cánh gà, mặt lạnh tanh, nói nhanh như sách:

- Chị gái, “mẫu” nò đó khá cao, ở loạt trước mặc bộ váy xanh xẻ, duỗi gấu chất thô. Chị nói với em ý rằng có mấy anh đài truyền hình cần gấp nhé.

Cô gái gật đầu và quay đi rồi cả bọn mới phá lên cười, Duy Anh lắc đầu:

- Không Dương ạ! Sai lầm lớn của cuộc đời mày là đã không thi vào nhà hát kịch trung ương!

Dương nhấp một ngụm nhẹ, cười mỉm:

- Và sai lầm cũng lớn của mày nếu sẽ bỏ qua cô bé này. Quên hình ảnh nhảm nhí của An đi và cho anh em thấy được mày không chỉ biết design (*thiết kế*).

Phần diễn kết thúc, cô bé “ít nhất trên mét bảy” đi ra từ phía trong, mặc một bộ jean khoác áo lửng đen, tiến về phía bàn bọn nó. Thái Dương đứng lên, giơ tay ra:

- Chào em, không biết em có cuộc hẹn nào bây giờ không? Nếu không, sẽ rất vui nếu cô bé ngồi uống nước với bọn anh?

Cô bé chạm nhẹ tay Dương:

- “Cô bé” này mang tên Vy các anh ạ. Hạ Vy. Và nếu được thì mình ra ngoài được không ạ? Em hơi mệt với không khí ồn ào này.

“Oh! Cool!” – trong óc Duy Anh vang lên khe khẽ. Dương quay lại phía Duy Anh. Nhân vật chính nhún vai, ra vẻ không ý kiến, không quan tâm. Nhưng khi Dương búng tay tách một cái: “Ok, đi” thì Duy Anh nói:

- Tao biết một quán cũng hay vào giờ này...

Family Café – Vạn Hoa club

Tay khuấy khuấy cốc Mocachino, Vy neho mắt tinh nghịch:

- Anh có vẻ có thói quen ngồi quán nhỉ? Tối hôm qua là Diva Café và hôm nay là Family.

Duy Anh mỉm cười:

- Vì anh vẫn còn muốn biết vài thứ về em, con người em có vài điều gây tò mò.

- Ví như?

Duy Anh mím môi:

- Ví như anh đã tiếp xúc với quá nhiều mẫu nhưng chưa thấy ai như em cả. Lần gặp đầu tiên, không ai gọi một đĩa spaghetti ăn ngẫu nhiên như em vào tối hôm qua cả.

- Hi, vì tối hôm qua em đi diễn vội nên đói ý mà.

Duy Anh cười:

- Nhưng người mẫu thường không ăn đồ gây béo, và không ăn sai giờ, cuối cùng là ngay bây giờ cũng sẽ uống sữa chứ không uống café như em!

Vy hấp háy:

- Vậy thì gọi em là người mẫu đáng yêu đi!

Mọi chuyện cứ diễn ra đều đặn như phim Hàn Quốc mỗi ngày một tập, Duy Anh cảm thấy Vy thật sự đáng yêu, rất khác với suy nghĩ của nó về giới mẫu – những cô nàng “toàn vờ”: vờ vắn, vô vị và vụng về. Hạ Vy là mẫu con gái quan tâm đủ vừa với những gì thuộc về sắc đẹp, vẫn thừa thông minh và thú vị trong những cuộc đối thoại cần chất xám. Tuyệt con gái vừa dịu vừa sắc, tất cả đúng lúc. Vy nói chuyện với nó rất hợp, ngạc nhiên về những sở thích giống nhau, đặc biệt là cũng biết rất nhiều về các quán Hà Nội như Duy Anh. Nói chung là Duy Anh không tìm thấy khía cạnh nào của con người Vy là có vấn đề cả, thế nhưng nó vẫn cảm giác là

nó đang... thiếu cảm giác. Thật sự, nó vẫn chưa sẵn sàng cho một tình yêu mới, nó đã chán ngắt việc yêu đương sau khi kết thúc với An. Và thế là đã chừng hai tháng sau khi quen Hạ Vy, đầu đã cảm thấy quá được, Duy Anh vẫn không làm gì cả. Thái Dương nhiều lần khuyên nó tiến tới đi, cần phải tỏ tình với Vy. Duy Anh mặc kệ, cố nhủ không dính vào cô gái nào nữa, dù mỗi sáng vẫn chờ đợi những cuộc nói chuyện thú vị với Vy tại Family Café.

Thi thoảng Duy Anh cũng đi xem Vy diễn tại Vạn Hoa club. Chiều cao một mét bảy ba, luôn luôn trang điểm rất nhẹ nhờ vẻ đẹp tự nhiên, năng khiếu xuất sắc trên sàn catwalk, những bước đi tự tin, vẻ mặt rạng ngời. Tất cả làm nên tâm của các show diễn.

Duy Anh nhìn Vy. Vy đang bước về phía nó, vẻ hơi dừng đỉnh. Duy Anh định sẽ khen phần diễn của Vy hôm nay. Chợt một chàng trai dừng Vy lại, hai người nói vài câu gì đó rồi Vy bước tiếp, đôi tác không được chào đón kia giữ tay Vy lại. Duy Anh cảm thấy nóng mặt, nó tiến lại gần cuộc dừng dang:

- Mà làm cái quái gì thế?

Phía bên kia cười nhạt, vẫn giữ tay Vy:

- Đầu liên quan tới mày.

Vy bĩu môi:

- Anh này xin số em không được rồi giữ em lại...

Không chờ Vy nói hết câu, Duy Anh xô đối thủ của mình một cái, và lập tức nó nhận được một quả đấm rất nhanh. Một vài ngôi sao hiện ra, Duy Anh ngã xuống đất. Nó ngồi dậy. Người đấm nó nhanh chóng lách ra ngoài, Vy che miệng, cúi xuống đỡ Duy Anh:

- Trời, anh có làm sao không? Anh cảm thấy thế nào?

- Cảm thấy như là vừa bị đấm!

Vy phì cười, đỡ Duy Anh dậy:

- Sao anh làm thế?

Duy Anh nhìn vào mắt Vy, nó định nói “Vì anh thích em” nhưng lại thôi. Duy Anh cười nhạt:

- Nhìn ngứa mắt thôi em.

Vy hơi mím môi lại:

- Lần sau đừng thế nhé anh. Chuyện như vừa rồi là thường, em tự giải quyết được!

Limmon

Duy Anh vẫn sống hơi chấp chới như thế, khá nhiều lúc nó cảm thấy nó gần nói được với Vy rồi, nhưng hình ảnh An hiện ra lại làm nhạt hết. An cũng từng đáng yêu như thế cho đến trước cái đoạn phim Duy Anh nhìn thấy ở Sago café. Thế rồi đấy, dừng phát. Biết đâu ngày nào Vy cũng lại dừng phát như thế, nó không muốn tốn tiền cho bal y xoài dầm hay một cái gì tương tự như thế nữa. Tất nhiên chỉ đùa, về thực tế, Duy Anh không muốn yêu nữa, dù nó đã như thế với Vy.

Sáng rảnh rồi, hai tiết cuối bỗng được nghỉ vì những lý do thường thấy từ giáo viên khiến Duy Anh rong xe lang thang. Vào Boo2 mua một bộ dây giày lòn lẹt mà Duy Anh nghĩ con em đồng bóng của nó sẽ thích. Duy Anh tiện chân bước lên Vincom chơi, nó vào Game World, định làm vài đường đua x echo đầu óc thư giãn. Chợt ở phía gần máy đánh trống có một dáng người không-thể-nhầm. Chiều cao không cỡ cao gót hỗ trợ này còn ai nữa. Duy Anh bước được hai bước thì chợt nó nhìn ra được một đứa khác đang nói chuyện với Vy. Trông

quen quen! Duy Anh giật mình, là cái thằng xin số điện thoại của Vy hôm ở Vạn Hoa club. Duy Anh nắm chặt tay, lần này nhất định nó sẽ không mất mặt như hôm trước, đâm vào mặt hay bụng đây? Bỗng Duy Anh nhìn lại thái độ của hai người, không có vẻ gì là Vy đang khó chịu, cũng không thân mật, dường như Vy và thằng kia đang nói chuyện gì khá nghiêm túc. Hai người là bạn? Duy Anh đang suy nghĩ thì Vy tình cờ nhìn về hướng nó. Duy Anh quay người bước nhanh ra ngoài. Nó biết Vy đang chạy theo, ra đến gần tiệm ăn Italia Limmone, Vy bắt kịp Duy Anh, Vy thở mạnh:

- Từ từ, để em giải thích đã!

Duy Anh nhếch mép:

- Đó cũng không chắc là cái anh đang chờ.

Rồi nó quay người đi. Vy nói to:

- Đúng đó, anh ý là bạn em! Và việc lần trước ở Vạn Hoa là một vở kịch!

Duy Anh dừng lại, nhếch mép lần thứ hai trong 10 giây:

- Và còn những vở kịch nào nữa?

Vy hơi quay mặt đi:

- Tất cả. Từ hôm anh và em gặp nhau ở Toilet Pub, em đã nhờ tất cả mọi người. Từ anh Nam DJ đến anh Thái Dương, tất cả làm ra một lần gặp như tình cờ giữa anh và em. Từ những chuyện trùng hợp sở thích mà em biết được qua bạn anh, đến việc em học thuộc những kiến thức tìm được từ web về những quán café Hà Nội... Tất cả!

Vy ngừng lại, thở dòn dập rồi nói tiếp:

- Thực ra em đã biết anh từ lâu. Thích anh và những thiết kế của anh từ khi anh học năm hai, khi đó anh đã đi với chị An. Em không dám tiến đến. Và đến khi anh chia tay...

Duy Anh lắc đầu, ngắt lời:

- Còn gì nữa?

Vy ngừng lại khoảng vài giây, rồi mở to mắt nhìn Duy Anh:

- Còn một điều, là em yêu anh. Điều đó không phải là một vở kịch.

Duy Anh cúi mặt xuống, Vy nói tiếp:

- Và em biết... anh đã thích em. Nhưng anh không tiến tới. Một lần thất bại trong tình yêu tệ đến thế sao. Anh đã biết cách “nhặt kiềng lên và đi vào rừng thăm” không? Anh hãy tin vào cảm nhận của mình và làm điều anh muốn đi. Anh thích uống café chắc biết café càng đắng càng ngon rồi đó.

Duy Anh không nói gì, hai đứa nhìn vào mắt nhau một lát.

Duy Anh hỏi khẽ Vy:

- Điều em sẽ làm đầu tiên nếu anh nói yêu em là gì?

Hà Nội hiện. Tháng 10.2005

Bắt đầu một kết thúc

Tặng “Shin We are” – CE0407

1. Minh gắt gỏng:

- Hey, đừng nghĩ rằng chúng ta sẽ nhận được sự giúp đỡ hay bất cứ cái gì tương tự từ ba con bé chết tiệt đó. Không và nhất định không!

JB méo xẹo mồm, thì thầm, mọi người đang nhìn vào hai đứa:

- Nói nhỏ một chút và thực tế là ít nhất chúng ta cũng nên thử hỏi xem rằng Melisah và

bọn kia định như thế nào chứ?

Minh gạt tay thờ ơ:

- Này đồ ngốc, nếu cậu có thể phát âm được bất cứ một câu nào tiếng Trung ngoài I love u thì hãy nghĩ đến việc bắt chuyện với ba con nhỏ đó.

Minh thấy u ám. Cuối cùng thì là gì? Lớp học IS Creative thinking có một đề án và giảng viên Suel đột nhiên có ý tưởng ghép nhóm không chọn lựa, tất cả tên của mọi người được xáo lên và tự bốc chọn nhóm, cuối cùng trong năm người của team (đội) nó, chỉ có JB may mắn là bạn thân của Minh, còn ba đứa còn lại là Chinese (người Trung Quốc)! Nó ghét phải làm việc với tụi Trung Quốc. Thất vọng tiếp theo là ba con nhỏ này nói tiếng Anh tệ kinh khủng và luôn mồm thì thầm với nhau bằng ngôn ngữ riêng trông đến là ghét! Monkey (con khỉ)!

Cắt ngang suy nghĩ của Minh, JB đập vai:

- Ew, đến nơi rồi, xuống thôi.

Minh cầm cái laptop, khoác ba lô, nó gào lên sau hồi suy nghĩ mông lung, làm thằng bạn và những người xung quanh giật mình:

- Khỉ thật, tại sao con mụ Suel lại chọn tớ làm nhóm trưởng chứ?

Rồi nó hạ giọng:

- Đành vậy! Chúng ta sẽ làm đề án, hai đứa thôi, không cần nói với ba con bé đồng đánh không trùng ngôn ngữ kia. Làm vì chúng ta! Và nếu A hay D là kết quả cho Team thì tụi kia cũng phải cố mà chịu.

JB ôm đầu:

- OMG, ngất! Chọn đề tài. Thu thập thông tin. Làm survey ít nhất 300 người. Viết báo cáo 20 trang. Trình bày Power Point slice cho thuyết trình. Tất cả trong hai tuần!

Minh im lặng, rồi nó thình lình hét lên, lần hai trong một phút:

- Mặc dù tớ cũng muốn ngất, nhưng tớ bảo làm được tức là sẽ làm được vì chúng ta không được phép không làm được trong một hoàn cảnh phải làm được cái điều mà thực ra nhất định sẽ làm được!

2. Đề tài mà tụi nó làm là: “*Sự tràn ngập của game online trong Teen*”. Khi các nhóm khác chia nhau việc làm một cách nhẹ nhàng, thì team của Minh tan tác làm khối lượng công việc tăng lên gấp đôi. Minh và JB phải vật vã cho phần đi phỏng vấn tư liệu...

Trong căn tin, JB bê đĩa thức ăn đặt bộ xuống bàn Minh đang ngồi:

- Huh, ba con bé Trung Quốc lại đang túm tụm ở kia kìa – Nó chỉ về phía một bàn gần quầy trái cây – Bọn này để vào giờ “thì thầm” hay sao ý!

Minh bật cười:

- Hehe, nửa thế giới thậm thụt với nhau khi ăn.

- Tùy thôi, co ro trong quan hệ với những đứa đến từ cùng đất nước thì khả năng giao tiếp và ngôn ngữ sẽ không tiến bộ. Lúc nào cũng loanh quanh với hội Chinese, thử hỏi cơ hội đâu cho chúng nó bật tiếng Anh! – JB cãi lại, giọng lùng phùng cơm đầy mồm.

Minh nhún vai, điều này thì đúng. Nhưng... Trời ạ! Những đứa tiếng Anh là tiếng mẹ đẻ như JB làm sao biết được... “nỗi niềm” của những đứa như Minh hay tụi Trung Quốc chứ, có cái gì đó chột như là đồng cảm ở Minh. Nó gạt đi:

- À này, đến sát ngày thuyết trình thì vẫn phải truyền đạt với ba con bé đó về đề tài của

chúng ta vì nếu không đủ cả nhóm lên nói, thì đừng hy vọng full mark!

JB ngâm thìa vào mồm:

- Sát ngày nộp?
- Yup. Và bỏ thìa ra đi, tởm quá!
- Tại sao không là bây giờ?

Minh hấp hê môi, định nói gì đó nhưng lại thôi. Nó cũng chả biết sao. Có cái gì đó như bức tường vô hình giữa hai bên. Minh nhìn đồng hồ:

- Không nhanh lên là muộn môn AutoCAD đấy!

JB lại bắt đầu xúc từng thìa to vật và ngoác hết cỡ mồm của nó ra.

3. Câu của JB khiến Minh hơi suy nghĩ. Thực ra thì nó cũng từng như tụi Trung Quốc kia, tức là co cụm, không hòa đồng, trên lớp thì lặng lẽ, và giữ mối quan hệ nhỏ nhoi với một vài đứa Việt Nam cùng hoàn cảnh. Suốt mấy tháng trời, nó vẫn không thể bắt kịp với tốc độ nói của giảng viên, cứ ù ù cạc cạc như vịt nghe sấm. Rồi tình cờ sau một vài bữa ăn trưa mà tụi bạn Việt Nam của Minh bận, Minh quen JB cùng vài đứa nữa. Và mọi thứ cải thiện rõ rệt. Khả năng nghe nói, hòa nhập hơn và hơn hết là yếu tố tự tin, Minh dần cảm thấy thoải mái hơn nhiều! JB và những đứa kia cũng rất quý Minh – vì khả năng bắt nhịp, có đầu óc, cũng như thái độ nghiêm túc trong học tập của nó. Cả vì Minh đá bóng tuyệt hay, ở nước ngoài, nếu chỉ có học khá thôi mà bỏ qua các hoạt động ngoại khóa, oh, hãy làm bạn với đầu gối nhé! Bởi tụi ở đây cho rằng năng khiếu ở bất cứ điều gì cũng là tốt, một đứa đánh bi-a tuyệt hay như JB cũng được đánh giá cao như môn Toán của Minh toàn A! Điều này ban đầu làm Minh cảm thấy ngỡ ngàng, nhưng sau đó thì nó khoái chí vô cùng! Sau lần JB chán nản vì thất bại của nó tại game trường, Minh đã lôi nó về ký túc xá làm món phở cuốn đãi thằng bạn giải sầu. Với một đứa “phàm ăn tục tử” như JB thì quá kết! Thế là hai thằng nghiêm nhiên thân nhau!

Bây giờ, bắt gặp vấn đề của tụi Trung Quốc, Minh mang máng thông cảm với bọn nó, nhưng nó vốn không ưa cái thứ tiếng ề ề của bọn đấy, hơn nữa Minh cũng không biết phải bắt đầu như thế nào, lằng nhằng lại bị bọn nó bảo là dở hơi! Thôi kệ!

4. Sắp đến ngày thuyết trình, Minh và JB bỏ hơi tai. Rắc rối hơn tưởng: không dễ thống kê và kết luận, vạch ra nguyên nhân, ưu-nhược và hướng đi cho đề tài. Những phần như thế này con gái làm khá hơn! Hai đứa mụ mẫm đầu óc vì những tranh luận liên mien. JB hăng hái nhưng dễ chán nản. Minh thì kiên nhẫn nhưng đôi khi tỉ mỉ thừa thãi và rụt rè đúng lúc cần – dễ gặp ở teen Việt điều đó. Trời ạ! Bé tắc nhưng tự ái không cho phép nó yêu cầu giúp đỡ! Minh đang vò đầu bứt tai thì điện thoại reo. Nó nhấc máy:

- Bạn được phục vụ.
- Uhuh... Ừm... Lang Ting đây...

Minh bật máy lại nói không ra tiếng với JB: “Oh shit, một trong ba đứa còn lại của nhóm-chúng-ta!”, nó quay lại máy, JB cũng áp sát tai vào máy, lắng nghe hồi hộp.

- Okie. Có việc gì vậy?
- Gặp nhau được không? Tụi này đang ở gần thư viện.

Minh tí sặc nước trước thứ tiếng Anh nhát gừng của Lang Ting.

- No problem (*không thành vấn đề*). Tớ và JB đang ở café thư viện đây – bàn đầu tiên gần dãy máy tính. Vào đi!

- Yup.

Dập. Minh quay sang JB, mắt to bằng quả bưởi:

- Thế là sao?

JB gãi đầu:

- Ai biết! Muốn xin làm cùng chẳng?

Minh lắc đầu:

- Giọng không giống thế lắm. Có gì đó tựa như là... ừm...

JB nheo mắt:

- Như là?

Minh chưa kịp trả lời thì từ phía xa, Melisah, Lang Ting và Enna K đang bước tới. JB và Minh cùng đứng lên nhường và đi lấy thêm ghế về. Năm đứa ngồi quanh một cái bàn. Enna K lên tiếng trước, có vẻ ngượng ngịu:

- Ya, chắc hai cậu vẫn... nhớ chúng ta là partners... của đề án IS.

Con nhỏ đằng hắng một cái. JB gật đầu:

- Dĩ nhiên. Và bọn tớ đang tự hỏi không biết bọn cậu định sao? Mặc cho tụi này làm gần hết rồi và bây giờ nhảy vào?

Minh hoảng hồn trước cách nói bốp chát của thằng bạn, nhưng nó im lặng, thôi cũng phải vậy. Ngược với suy nghĩ của nó, bên kia có vẻ hơi ngạc nhiên, Lang Ting nhú mày:

- Hử? Làm gần hết? Như vậy là... bọn cậu đã làm về... một đề tài gì đó?

Minh gật:

- Chính xác là “*Sự tràn ngập của game online trong Teen*”. Gần xong.

Ba đứa Trung Quốc nhìn nhau cười một cách kỳ lạ. Chết tiệt! Nghe thấy tụi này làm xong hết, không phải chế thêm mồ hôi công sức vào là cười lộ liễu như thế à! JB sắp sửa cáu tiết thì Enna K cười tùm tùm nói:

- Các cậu đã làm gần xong một cái, phải không? Và với một đề tài khác... à... ừm... Bọn tớ đã... coi như hoàn thành!

JB và Minh trố mắt, gần như đồng thanh:

- What?

Melisah lên tiếng, nó nói khá chậm:

- Aiza, nói sao nhỉ... Chúng ta hình như đã có sự... nhầm nhọt về... “cái gì đó”, bọn tớ thì nghĩ các cậu... không chú ý đến... đề án, hơn nữa cứ thấy ngại ngại nếu hỏi các cậu, mà như thấy đấy, tiếng Anh... bọn tớ không tốt, vì thế... - Nó nhún vai, không diễn đạt trôi chảy nhưng đủ hiểu ý.

Minh nhìn JB – thằng này đang hất xì liên tục:

- Bọn này đành tự thân... làm với đề tài là “Việc học sinh được quyền tự chọn môn học phụ”. Cũng khá... một khi không có bàn tay con trai! – Lang Ting nói ngập ngừng.

Enna K hấp háy mắt:

- Nhất là phần... Power Point, bọn tớ có... làm nhưng không hài lòng. Trong ba đứa... không ai rành Tin. Và tớ nghĩ là bọn cậu có lẽ... dễ dàng giúp phần này.

Nói xong những câu trúc câu loằng ngoằng ấy, cả ba đứa mỉm cười, hướng những đôi mắt long lanh về phía Minh và JB! Ôi, JB gần như đỏ bừng mặt. Minh ngập ngừng suy nghĩ chút, rồi chậm rãi:

- Tệ thật, đây là lỗi của tớ! Đáng ra leader (người dẫn đầu, trưởng nhóm) như tớ

phải liên kết mọi người, cuối cùng cũng vì cái ngại ngùng và suy nghĩ một chiều mà tở lại thế...

Minh đá vào chân JB, thẳng này giật mình, giọng “chập chờn”:

- À, ừm... Ờ... Tớ cũng thế. Hừm... Sorry! Tớ cứ nghĩ là bọn cậu chắc không chịu hợp tác đâu và lười lắm. Ai ngờ các cậu làm nguyên một cái!

Lang Ting cười lớn:

- Ha ha, hey guys! Làm gì mà phải ỉu rũ thế, đâu có... vấn đề gì nghiêm trọng mà phải... xin lỗi! Về mặt tích cực... chúng-ta đang có tận hai đề tài sắp hoàn chỉnh! Chỉ cần tập trung làm xong cả hai thì... thì...

- ...thì TUYỆT! – JB đỡ lời Lang Ting khi con bé ngập ngừng tìm từ ở phía cuối.

Minh nhìn JB, lần thứ hai trăm trong ngày. Mồm thì không nhưng mắt của hai thằng gần như là cười tí! Điều đơn giản mà Lang Ting nói không sai, là đôi lúc thế này có khi lại tốt, tăng khả năng độc lập của mỗi đứa, rồi lại dùng nhiều cái đầu giải đáp những phần khó khăn! Điều này ngoài dự kiến. Thoải mái và đơn giản, chịu khó và thành thật: những cô banj Trung Quốc không tệ như thành kiến nhảm nhí! Những điều không ngờ dễ chịu.

Enna K nháy mắt:

- Chúng ta bắt tay... vào kết thúc đề tài nào trước?

Trời ạ, cách nháy mắt của Enna K trông hay khiếp khủng! Aiza, một câu chuyện mới bắt đầu bằng một “kết thúc” đây! Minh thở phào: “Đôi chút phức tạp, nhưng mọi chuyện sẽ tốt, bởi chúng ta là teen – hòa nhập không thành vấn đề!”

Hà Nội hiền. Tháng 4

Bản giao hưởng không mùa

1. Lá thư của bố báo tin mẹ đang ốm đến với Việt trong một buổi chiều nhẹ và gió dìu dịu, khi nó mò ra bưu điện lục xem có tiền gửi ở quê lên không. Việt hơi nhăn mặt khi “soi” cái phong bì mỏng lên trời không thấy thêm gì khác, trong khi thư viết chỉ là vài dòng ngắn ngủi báo một điều nó chẳng mong chờ. Nó gấp tư cái phong bì nhét xuống đáy ba lô, leo lên cái xe mượn của Ly “Ti” phóng vù về trường không một lần bóp phanh.

- Thế rốt cuộc mày có đi không? Lãng nhà lãng nhăng mất thời gian quá! – Cường cáu gắt.

- Tao không biết. Để tao... nghĩ đã – Việt nhăm nhắng làm thằng bạn nặng xì lên:

- Nghĩ cái khi nhà mày ý. Mày thì có cái cóc khô gì mà suy với chả nghĩ! Không đi thì cứ nói là không đi – Minh “Tinh” nói to đến nỗi cô bán hàng nước ngược mắt lên nhìn cả bọn một cách ngạc nhiên pha lẫn e dè.

Ly “Ti” ngáy Minh một cái rồi quay ra dịu dàng với Việt:

- Thế anh có chuyện gì à?

Việt định nói nhưng ngập ngừng rồi lại thôi. Ngọc “xù” đang lựa một cái áo hai dây cũng quay ra hát hăm:

- Xời! Có chuyện gì thì sờ bég ra. Mập mà mập mờ ngứa mắt quá!

Việt tặc lưỡi, thò tay moi cái thư ném lên:

- Dạ đây! Mấy ông bà liếc qua đi ạ!

“Xù” bắt lấy cái thư, đọc lướt qua, rồi vừa tùm tùm cười vừa chuyển tay cho mấy đứa còn lại. Cường đọc cuối, nó giơ cái thư lên và nhăn mặt:

- Và thế là mày tính sẽ nghỉ hai ngày cuối tuần ở quê với ông bà già vì cái thư này à?

Việt gật đầu rồi lại lắc đầu:

- Tao cũng chưa biết nữa. Thế mới bảo phải nghỉ.

Ly “Ti” mân mê một cái gấu quần để đoán chất vải, giọng nhẹ nhàng quơ:

- Nhưng hôm nay đã là thứ sáu rồi, cả bọn định mai sẽ đi Hồ Núi Cốc mà, anh còn nghỉ tới bao giờ nữa?

Việt chưa kịp trả lời thì Minh “Tinh” đã quàng vai nó thân mật:

- Đã hai năm có lẽ mày lên đây học, tao có thấy bà già mày ốm iếc gì đâu. Cụ khỏe như thể voi Tây Nguyên ý! Chắc là nhớ thằng con giai quý tử quá nên lòe mày về chơi thôi.

Tiếng cười vang lên trong shop. Việt đỏ bừng mặt:

- Mày câm đi! Những câu như thế mà cũng sửa được.

Mắt Minh “Tinh” long lên, nó vút bộp cái sơ mi trắng viền đen đang cầm trên tay xuống:

- Mày muốn chơi hả? Tao chiều.

Thấy hai thằng lườm nhau có vẻ sắp to chuyện, Xù cuống cuống nhảy vào giữa:

- Này, này, dừng ngay! Hai ông nên biết kiểm chế. Có gì vào... nhà vệ sinh nữ mà giải quyết, không đóng phim hành động ở đây nhé!

Việt nhổ một bãi nước bọt, quay ra lựa một áo khác. Cường nhìn Việt chăm chú:

- Chắc cũng không vấn đề gì đâu. Các cụ hay cảm vật ấy mà. Thỉnh thoảng ho vài cơn là nửa làng được biết.

Minh “Tinh” nhếch mép một cái, tiếp tục đã dẫu:

- Tao thì vẫn cho là cụ chán chơi với lợn gà rồi, nên muốn thằng con giai về đám bóp.

- Ông tắt đài được rồi đấy! – Ly “Ti” nheo mắt, rồi nó nhìn sang Việt – Em đồng ý với anh Cường, chắc là mẹ anh chỉ hơi mệt thôi, người già thương thế mà! Anh cứ yên tâm mà đi với bọn em!

Việt nhún vai giọng mệt mỏi:

- Anh cũng chẳng biết. Thôi, anh về ký túc xá trước đây. Có gì thì nháy máy.

Nó cầm chìa khóa Spacy của Ly “Ti”, bước ra ngoài trong tiếng huýt sáo trêu chọc của Minh “Tinh”.

2. Nhà Việt chẳng thuộc loại khá giả gì. Gọi là được thì tức là cũng chật vật mới nuôi nổi thằng con học đại học có tí tí nhu cầu như bao người bình thường ở thành phố. Về cơ bản, Việt không hư, không phá phách, không bỏ học, nhưng từ ngày chơi với tụi Xù, Việt mới hiểu nỗi khổ của một thằng con trai thấy mình hoặc thua kém bạn bè hoặc phải dựa vào một đứa con gái khác, như việc nó vẫn phải dùng xe máy của Ly “Ti” chẳng hạn. Cả Cường, Xù, Minh “Tinh” và Ly “Ti” đều là những đứa Hà Nội giàu có, tiền vừa tiêu vừa ném. Với chúng nó “money is no problem” (*tiền bạc không thành vấn đề*) thì với Việt lại khá khó khăn. Việt yêu cầu bố mẹ gửi tiền lên nhiều hơn, lấy lý do “học phí tăng và cần phải mua thêm sách vở”. Hai năm đại học, Việt không về thăm bố mẹ lần nào. Nó tự nghĩ, mình đã sống hai năm với bố mẹ, bây giờ đi hai, ba năm làm gì mà phải về. Đôi khi nó cũng nhớ những cánh đồng bát ngát ở quê, ánh mắt dịu hiền bao dung của mẹ hay những cây mít trĩu quả trước sân nhà. Hoặc là một

vài lần tắm sông đùa nhau chí chóc với lũ bạn, hoặc là những lần bắt đom đóm làm đèn trung thu. Mọi thứ hiện ra khi rõ rang khi mờ mịt. Nhưng thường được lấp ngay bởi những buổi party, những cuộc chơi thâu đêm, cũng có khi là những bài luận văn khó đến ngắc ngứ, dù là gì, cũng nhanh chóng dập tắt được niềm nhớ và mong mỏi về quê trong Việt. Cũng có lúc ngồi một mình vào những đêm muộn khi thằng bạn Hải Phòng hay Khánh Hòa gì đó ở chung phòng đã ngủ khi, kết thúc tạm cho những cuộc chơi liên miên, Việt cũng thấy nhớ mẹ, nhớ lắm lắm. Vì nó nhớ khi còn nhỏ, vào những giờ thế này, khi nó đã leo lên giường đánh được một nửa giấc, chợt tỉnh giấc vì một trận mưa rào hay tiếng dế kêu to, Việt thường vẫn thấy mẹ ngồi bên chiếc đèn dầu vắn nhỏ vì sợ sáng quá nó thức, khi thì tính tiền vải lụa bán trong ngày, lúc thì xem lại sổ sách cây giống đã thu mua... Những việc tuy với đứa trẻ như Việt là khó hiểu, nó cũng lờ mờ đoán ra là mẹ đang tìm cách... kiếm tiền. Nó lại lặn ra ngủ tiếp. Mẹ nó lặn lộn làm ăn kiếm sống buôn bán như thế nhưng lại rất hiền. Thường che chở cho nó mỗi khi bố đánh đòn vì đi chơi trôn bừa. Việt nhớ! Nhưng nó cũng chỉ nhớ được đến thế thì hoặc thằng bạn cùng phòng mò dậy và cầu nhàu vì đèn vẫn sáng, hoặc di động nó rung, hoặc ý nghĩa về bài hàm số đang dở lại lẩn chiếm, hoặc những cái tương tự như thế. Lần này thấy bố viết thư báo vậy, Việt hơi băn khoăn, nó cũng muốn bỏ chuyến đi chơi đã chuẩn bị sắp xếp cả tuần. Việt thầm nghĩ một mình cho đến khi đầu nó đau như búa bổ thì có tiếng gõ cửa.

- Ai đấy?

- Em! – Giọng Ly “Ti”.

Việt bước chân đất ra mở cửa. Ly “Ti”.

Việt bước chân đất ra mở cửa. Ly “Ti” bước vào, vứt cái xác xuống ghế, ngồi phịch lên giường, rút một điếu thuốc ra châm lửa hút:

- Mai anh đi đấy chứ?

Việt khép cửa, nó quơ đồng quần áo nhàu nát và bừa bộn trên giường ném vào một góc, hỏi bằng quơ một câu để tránh vấn đề:

- Em đi gì đến đây vậy?

Ly “Ti” hồn nhiên trả lời một câu làm Việt phải giật mình:

- Minh “Tinh” đèo.

Ly nhả khói, đưa tay ra vuốt mái tóc mượt mà:

- Hmm... hm... sao? Anh có đi không vậy?

- Chắc không! Anh nghĩ mình nên về thăm mẹ - Việt buông giọng, nhìn ra cửa sổ đóng kín, chèn bằng một khúc gỗ ẩm ướt.

Ly rùng mình nhìn chồng sách bụi bặm trên tủ và đồng xoong nồi linh tinh ở cuối phòng, nó lắc lắc tay Việt.

- Này, anh không đi thật à?

Việt vẫn không quay mặt lại:

- Ừ, không đi, đâu thể phân thân được!

Giọng Ly “Ti” nghe nhỏ nhỏ:

- Anh bỏ em cho Minh “Tinh” thật à?

Việt thấy lạnh người vì Ly động đúng vào điều nó đang nghĩ. Trong năm đứa, Cường và “Xù” là một đôi. Còn cả Việt và Minh “Tinh” đều thích Ly. Từ trước đến nay, Ly “Ti” luôn dành tình cảm cho nó nhiều hơn. Tuy thế, Minh “Tinh” chưa bao giờ bỏ cuộc. Việt biết thằng

này luôn rình cơ hội thích hợp cướp trái tim Ly “Ti” đi.

Viết đá một câu để thử lửa:

- Em đi với nó cũng có sao đâu!

Ly “Ti” đứng phắt dậy, nhặt xác bước thẳng ra cửa. Viết chồm dậy hốt hoảng, nó bước theo rút thuốc trên môi Ly ra:

- Được, anh... đi.

Ly “Ti” quay lại tát yêu một cái vào mặt Viết:

- Đây, thế mới là anh chứ! Lúc nãy em nói đùa đấy. “Xù” nó đeo em đến đây.

Viết thấy nhẹ cả người, nó chào, rồi đóng cửa lại. Bước lại gần phía cửa sổ, Viết gõ tấm gỗ, mở toang cửa ra, một luồng gió mát ulla vào làm nó nhẹ nhõm hơn đôi chút. Nó không về chắc mẹ cũng không giận, mà có giận thì cũng chẳng sao.

3. Năm giờ sáng. Trời vẫn còn tối. Cường và Xù cười đùa rôm rả. Minh “Tinh” như thường lệ solo một mình một xe, vừa đi vừa huýt sáo, thỉnh thoảng liếc sang Spacy Viết đang đeo Ly “Ti”, nó đã quen nên không còn thấy tức nữa, chỉ đôi lúc lại trêu Ly vài câu mặc ánh mắt ít thiện cảm của Viết. Minh “Tinh” cười khẩy:

- Cậu công tử nhà quê có quen đi đường dài không đấy? Hay đảo Ly sang đây đeo hộ cho!

Viết nhếch mép, cố ghìm giọng nói cho vừa:

- Quen hay không thì vẫn hơn xa mày!

Minh “Tinh” nheo mắt:

- Tao thách.

Viết cảm thấy từng mạch máu mình nóng lên:

- Thích thì chiều!

Minh “Tinh” cười ha hả:

- Được lắm. Cường ơi, bắt hộ tao này! Từ đây ra đường quốc lộ mười ba khoảng gần hai mươi cây. Thằng nào đến trước thì đeo Ly hết phần còn lại. OK?

Viết gật đầu. Nó ép thẳng côn, lên ga bốc xe đi. Minh “Tinh” chậm rãi về số một rồi lên số hai, ba, nó chồm xe lên, không chịu kém phen, lướt qua đánh đuôi quét vào chân Viết một cách khiêu khích. Viết cuống lên, vượt ga nhích xe lên rồi quấy một cái vào đầu xe làm con X đỏ của Minh lão đảo, rồi lại gượng lại ngay, nhanh chóng bám bóng lai theo. Viết thấy rõ bất lợi của mình, nếu trên một đoạn đường thẳng thì Spacy còn cơ, nhưng với một đoạn lên xuống ngoằn ngoèo bất thường thế này thì hộp số vòng của X là quá lợi, chưa kể nó còn phải kẹp Ly “Ti”. Hai đứa đi được khoảng năm phút thì còi cơ động rú ầm lên sau lưng. Minh “Tinh” hét to:

- Cấm được dừng. Mày còn đang đeo Ly đấy.

Viết mím môi. Nó rú ga cố lên được chừng hai giây, no đá chân chống xuống hơi nghiêng xe quét bụi mù mịt. Minh ở đằng sau dính trọn đành ép sát xe bám lòng đường và giảm côn. Viết cười đắc thắng, nó tắt đèn đuôi và nháy trái phải liên tục để cắt cơ động. Chợt Ly “Ti” hét to, từ phía trước mờ mịt, bỗng xuất hiện một chiếc xe máy đi ngược chiều. Viết siết mạnh phanh tay, chân mải xuống mặt đường, cố quang xe sang bên cạnh, mặt nó đập thẳng vào đồng hồ số, Ly chỉ bị va vào lưng Viết rồi ngã nhẹ xuống. Viết thấy màu đỏ lên trán, nó gục xuống đường nhả cái xe đang bốc khói ở bánh, Viết nghe tim đập mạnh, mắt nó từ từ mờ

đi khi thấy Ly “Ti” leo lên xe Minh “Tinh” phóng thẳng đi. Còi cơ động vẫn rú sát sau lưng Việt, nó lịm đi trước khi không còn hay biết gì, Việt thấy mình như đang ở giữa một lớp học.

Cô giáo dịu dàng:

- Hôm nay các em muốn làm gì nào?

Cả lớp đồng thanh:

- Kể chuyện ạ.

Cô giáo gật đầu và cười:

- Được. Vậy thì cô sẽ kể cho các em nghe một câu chuyện. Ngày xưa, có một anh chàng vô cùng yêu vợ, nhưng anh ta không có cách nào để chứng minh. Vợ anh ta liền nói: “Anh hãy về nhà mang quả tim của mẹ anh tới đây, như thế em sẽ tin là anh yêu em”. Chàng trai suy nghĩ: “Mình sống với mẹ trong hai mươi năm đầu đời. Nhưng có thể sống với vợ gấp ba thời gian ấy...”. Anh ta liền trở về nhà. Vừa nhìn thấy con, mẹ anh ta reo lên:

- Ôi, con về thăm mẹ đây ư?

Đứa con chẳng nói chẳng rằng móc lấy trái tim mẹ và chạy về nhà vợ. Trên đường do vội quá, anh ta vấp ngã, trái tim mẹ lăn xuống vệ cỏ, anh ta chưa kịp ngồi dậy thì nghe thấy tiếng nói phát ra từ trái tim người mẹ:

- Con à, con có... đau... không...?

4. Việt tỉnh dậy từ từ, cảm thấy hơi ấm từ một bàn tay. Việt nghe thấy tiếng ho và một giọng nói quen lắm vang lên:

- Bà nghỉ đi chứ. Bà đã trông suốt cả đêm qua rồi, người thì hãy còn ốm.

Bàn tay ấy vẫn đặt trên tay nó, ấm áp một cách lạ thường. Việt nhớ lại một lời nói của người thầy giáo đã từ lâu: “Tình yêu mẹ dành cho con giống như một bản giao hưởng không mùa, nó lặng lẽ âm thầm và ngân mãi mãi, không bao giờ hết, càng lắng nghe càng thấy cảm động thật nhiều”. Việt mở mắt ra. Nó khóc...

Hà Nội chờ

1. Chủ nhật dài. Ngồi quán và thấy mình thối rữa ra được đến một nửa khi chỉ lang thang blog và blog, máy Huy rung nhẹ lên, mắt vẫn nhìn chăm chú vào máy, giật mình bởi cái ngữ điệu nhí nhảnh và vui tươi quen thuộc, cả tỉ năm chẳng nghe: “Này Huy, có người muốn được đến đón!”

Thế là xách xe và đứng lên. Ôi nhớ quá cái giọng này!

Hà Nội đang mùa đẹp, lạnh lạnh mạn lăm, phố đi để mà điên mất nếu không có người để liếc qua gương xe. Phương ngồi đấy rồi, Huy không cười nổi vì vui quá, cũng không nói được gì.

- Huy! Nói gì đi chứ, ai dạy lái xe tập trung thế hả, nói đi, lạng lách đi, đâm vào em nào còn làm quen được! – Phương vẫn cái giọng đấy, như một con chích chòe le te, Huy mỉm cười. Đường Phan Đình Phùng ngập nắng. Những cái lá to to đã rơi hết trước khi Phương về, hình như là mùa thì không đợi ai cả.

- Bạn hiền, ba năm rồi đấy!

2. Không chung lớp, chả cùng trường, Huy và Phương chỉ là dạng “bạn xã hội”! Tức là quen nhau trên đường tung tủy, thế thôi! Thế mà thân ghe gớm, chở nhau đi học từ cái thuở còn gò lưng trên xe đạp, toàn là Huy phóng qua nhà Phương, chào mẹ Phương khi bác đóng cửa cho cô con gái rệu rã xe ra, rồi lại đi được một đoạn là Phương vút bót xe vào hàng gửi

quen, lại tốt lên cho Huy chờ đến trường. Đến giờ Huy lại đến đón. Bạn bè trêu mặc kệ! Cứ làm cái gì mình muốn. Cũng tí nữa thì... ầm ương với nhau đấy, nhưng thân nhau quá thành ra ai biết phận người đấy, đứa nào cũng sợ “abc abc” thì có mà mất đứa bạn yêu, thế là thôi.

Phương thích vẽ, cặp có thể không mang sách vở nhưng màu vẽ thì ngập, cứ rảnh ra là tay chân phải khu loạ lên trên giấy. Huy thì chỉ thích... thưởng thức nghệ thuật! Phương ưa ngồi quán và vẽ phố, vẽ lá, vẽ cái đang tươi lên ngoài cửa sổ. Hai đứa lên quán để mà chả làm gì, Phương tỉ mẩn với chì và tẩy xóa, Huy thì ngồi ngắm, mãi cũng quen rồi. Thi thoảng Phương vẽ Huy để rồi hai đứa cười nghiêng ngả khi Phương chuyển thành tranh biếm họa khi cái mũi của Huy cứ to vật và răng thì nham nhở.

Những ngày tháng không vết cắt.

3. La Place một chiều đẹp. Huy lại ngồi ngắm Phương, nó thường ít nói khi có quá nhiều điều muốn nói. “Phương đi mãi mà không khác chút nào?” “Gì cơ, tóc phải xoắn lên và mắt phải đôi màu ư?” – Phương cười phá, cái không gian quanh Phương không bao giờ yên tĩnh cả, một người biết xen vào không khí bằng những hơi thở không đều.

Huy không nói gì nữa, nó nheo mắt. Những tưởng phải giận nhau lắm khi đi như thế, ờ mà đúng là giận thật, chỉ có điều khi Phương về và ngồi trước mặt thì nỗi sợ hãi rằng mình không được sợ hãi, hình ảnh chờ mong và những khắc khoải không tên tan biến. Chả biết được Phương muốn làm gì, vì bạn nó thuộc mẫu người hững hờ, tức là chột lên là làm chột lên là thôi. Nhưng sống đẹp lắm. “Sao, thế ba năm ở bên đây có gì để kể nào?”, “Thế ba năm ở nhà có gì để kể nào?” Câu nhại luyên láy vang vọng, Huy cười bằng mắt. “Ở nhà thì có gì mà kể chứ”. “Ngốc, ở nhà mới nhiều cái để kể, đi là đi thôi, bây giờ thích ai rồi?”. “Thích Hà Nội!”. Huy trả lời rồi chột mỉm cười vì cái rất bình yên của mình. Phương rặng rờ: “Thế thì nó lại hoành thánh quá! À, hoành tráng quá!”.

Hai đứa ngồi nói chuyện phiếm một lúc lâu, rồi im lặng. Huy không thấy Phương rút giấy ra vẽ như thói quen nữa, nhưng nó im lặng. Đôi khi, người ta cần im lặng nếu muốn hỏi một điều gì đấy. Phương đứng lên và đi ra cửa sổ: “Này Huy, có bao giờ cuộc sống là câu chuyện không có cốt, người ta cứ viết mà không hiểu mình đang viết gì không?”. Huy không trả lời, hình ảnh người bạn thân đứng bên cửa sổ làm nó lặng thinh, dường như Phương gầy đi, nắng hắt vào mới thấy trông Phương gầy đi.

4. Giữa khi cuộc sống có vẻ bình lặng, thì nó lại thường xảy ra nhiều điều ngược lại để chứng tỏ cái sự bình lặng ấy đè nén một chiều sâu đồ ồ. Bố mẹ Phương ly dị nhanh chóng, thậm chí không qua cả giai đoạn ly thân. Con chim chích chòe tung bưng chột nhận ra cái mờ ảo nó thấy qua những khung cửa kính ướt mưa mà mình thường vẽ, lại chẳng phải là cái thực bên ngoài ấy. Phương đi du học nhanh chóng, không phải để lẩn khuất nỗi buồn, mà để không nhìn lại phía sau, dường như người ta thường chỉ không thể nhìn lại phía sau khi người ta còn quá yếu. Phương đi không báo cho ai, cả Huy. Huy giận điên lên mấy tuần. Đến khi nhận được mail của Phương rằng nó đã ở Đức và theo học một trường về thiết kế thời trang, Huy mới ngỡ ngàng nhận thấy rằng cái ranh giới của hai đứa đã nhạt đi nhiều, Phương nói ó cần thời gian bình tâm sau những biến cố thường thấy. Giọng nó bình thản, nhưng vẫn thường vậy, bình thản cũng là để đóng gói một thứ nước không xuất khẩu được, nước mắt. Số di động của Phương ở Đức nhanh chóng không liên lạc được và địa chỉ cũng đã thay đổi. Phương đổi hòm mail và xóa dấu vết tựa như một nhân vật chính phim điệp viên. Huy hiểu bạn, ở một mức nào

đây, hai đứa thân đến mức không thể làm gì cho nhau ngoài nghĩ về nhau. Huy không chờ, nó biết cách làm cho cuộc sống của mình tốt hơn bằng cách đổ cảm xúc vào từng ngày như đưa đồ vật lạ vào ngăn kéo. Huy không chờ Phương, vì nó biết Phương là một cái gì đấy nên là như thế. Phương muốn đi mà, người ta nên làm những việc người ta muốn, cái gì không có được thì đừng có cố. Nhưng nói chung, theo một nghĩa nào đấy, Huy cũng lại chờ chờ.

5. Bây giờ thì Phương đã về nước, và có lẽ, trở lại là Phương, thậm chí mạnh mẽ hơn và bình thản hơn, sau vài ngày ở Hà Nội thì Huy nhận ra điều ấy. Nó cũng nhận ra cái vẻ lạnh chanh mà hôm đầu Huy thấy ở Phương không được lâu, nó biết Phương cố làm như thế để Huy không suy nghĩ, không lẩn tẩn. Hai đứa gặp nhau đều, Phương không làm gì sau khi về nước ngoài việc long rong phố lang thang quán, nó nói với Huy có thể sẽ đi đâu đó làm, không biết là đâu, nhưng không phải là Hà Nội. Phương bây giờ là chân đi rồi, đất này không giữ được nó nữa. Huy mỉm cười khi Phương nói thế, nó bảo Phương Hà Nội chẳng bao giờ giữ gì, mà những gì thuộc về Hà Nội thì vẫn thuộc về Hà Nội thôi. Phương có đi đâu, Phương vẫn là một phần của nơi này. Phương bảo Huy bị bệnh... kinh điển à, nói ra những câu... có chiều sâu như thế, ai mà hiểu được! Ừ, đúng là ai mà hiểu được.

6. Phương ở Hà Nội vài tháng, không ai đếm ngày cả mà hình như ngày tự đếm, Phương về vào một lúc Hà Nội chuyển mùa, và cũng đi vào lúc Hà Nội chuyển mùa. Cuộc sống có những cách tính thời gian thật bình dị. Ngày trước cuối, hai đứa lại lên quán. Phố cổ một trưa đông khách, tầng bốn thì toàn gió là gió, cảm giác mình ngồi rất là bông bênh, Phương bảo thế và cứ nhìn mãi về phía hồ. Phương sẽ đi Venice, cũng lại là một thành phố tình yêu, một thành phố được đồn đại bởi vẻ chớp nhoáng của cảm xúc trên tất cả những phố luôn lát gạch và sông thì cứ chảy bình yên quanh quanh những con cầu nhỏ. Phương ngồi nói mãi về Venice với niềm đam mê thích thú. Mãi khi chiều tắt nắng, quán bắt đầu bớt khách rồi, Huy khuấy cốc café lạnh canh hỏi:

- Nay, Phương có còn vẽ không?

Câu hỏi như rơi tõm xuống khoảng không gian rộng lớn trước mặt, nước từ hồ bốc lên lạnh đến tê người. Phương lục cặp và lôi ra một bức ảnh. Trong ảnh là một căn phòng, chỉ nhìn thôi Huy cũng biết là phòng Phương, có lẽ ở Đức, vì phòng tràn ngập gương, Phương vốn thích gương, những người cô độc bao giờ cũng thích gương, Phương từng bảo thế. Trong căn phòng treo rất nhiều tranh, chỉ vẽ đúng một thứ: một con chim đậu trên cành cây.

Chích chòe đấy! Phương cười. Những bức vẽ cuối cùng là vẽ chích chòe, tại Huy hay bảo Phương giống chích chòe le te mà, thích cái tên ấy lắm! Huy không nói gì, nó hiểu Phương. Đường Hà Nội mùa này ngát quá, thấy cái gì cũng êm và cái gì cũng tinh tươm, lại chuẩn bị thay lá trên tất cả những chồi xuân kia, đường hồ chìm dần trong màu sắc mới. Huy quay sang Phương, lần đầu tiên chạm vào tay Phương:

- Phương ạ, có những điều đã mất rồi thì không thể trở lại được, nhưng có những điều thì chẳng bao giờ mất. Mỗi lúc Hà Nội chuyển mùa, chắc chắn có một người nhớ Phương. Và nếu Phương đã biết chắc chắn có một người luôn chờ Phương ở Hà Nội, thì một ngày một mới, chích chòe hãy trở về đây.

Phố vẫn ngập trong cái suốt mướt của chiều tàn, những hàng cây đang rung lên trong gió, Hà Nội có một vẻ rất riêng không bao giờ lẫn được.

“Này Phương, Phương có thể viết cho mình một cuộc sống không cốt, nhưng hãy có

kết.”

Chắc chắn có một ngày, chích chòe sẽ trở về!

Hà Nội hiền. Tháng 12
M.N